

Sát Trận

Contents

Sát Trận	1
1. Chương 1: Sát Thủ Hồng Danh	1
2. Chương 2: Kể Có Tiền	4
3. Chương 3: Nhanh Chóng	7
4. Chương 4: Công Hội	11
5. Chương 5: Đông Thần	15
6. Chương 6: Âm Hồn Bất Tán	18
7. Chương 7: Mĩ Lệ Nhân Sinh	22

Sát Trận

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, võng du bàn phím, chủ công, thụ truy công, thoải mái, 1×1, HE chính trực công x nguời bì đường ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-tran>

1. Chương 1: Sát Thủ Hồng Danh

Sát thủ hồng danh

Tiêu Đông tiến vào quán net chật chội, liếc mắt nhìn đã thấy không còn chỗ trống. Nhìn kĩ lại một lần mới phát hiện còn một chỗ, góc khuất đối diện WC.

Tiêu Đông tìm đến chỗ ngồi xuống, khởi động máy. Hắn điểm điều thuốc, ngáp một cái, khuôn mặt còn chút ngái ngủ. Bên cạnh là một nữ hài đang cười nói say sưa nói chuyện qua webcam. Tiêu Đông đeo tai nghe, tiến nhập trò chơi.

Giống như những người trầm mê trong võng du, một ngày 24 giờ nếu không tiến nhập trò chơi liền cảm thấy đứng ngồi không yên như đã quên mất chuyện trọng yếu. Tiêu Đông một tay đỡ đầu, có điểm không yên lòng, ánh mắt nhìn màn hình, một Dực nhân cung tiễn thủ xuất hiện.

Thưởng thức tạo hình nhân vật, trên mặt Tiêu Đông cuối cùng cũng lộ chút mỉm cười. Tiến vào trò chơi, chung quanh là đám người nhốn nháo, âm nhạc trong thành Hách Đế du dương rất dễ nghe, cung tiễn thủ đứng ở giữa quảng trường thu lại đôi cánh đen, thần sắc mọi người đối với hắn kính nhi viễn chi (*). Tiêu Đông mở hộp thư ra xem xét.

(*) kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

Thu tín nhân: Lợi nhận

Người gửi: Nặc danh

Nội dung: Đồ rất tốt, lần sau nếu có trang bị tốt thì nhớ liên hệ ta.

Tiêu Đông hủy bỏ thư tín vĩnh viễn. Một lần nữa trở lại trò chơi, phong cảnh thành thị xa hoa lộng lẫy, những NPC suốt dọc phố đều hướng hẳn ánh mắt lạnh lùng.

Ở trò chơi này, nhân vật của Tiêu Đông là phản nghịch giả.

Chủng tộc trong trò chơi chia thành: Nhân loại, Dực nhân, Tinh linh, Thú nhân. Các chủng tộc người chơi đều bảo trì trạng thái hòa bình, một khi đồng tộc tương tàn sẽ thành hồng danh hoặc phản nghịch. Nếu là hồng danh thì danh tự trên đầu sẽ biến đổi, còn phản nghịch thì bề ngoài của nhân vật sẽ bị thay đổi. Nguyên bản Dực nhân tộc đều có một đôi đôi cánh bạch sắc, tùy thuộc vào trị số phản nghịch, màu sắc của đôi cánh sẽ dần dần chuyển từ bạch sắc sang hắc sắc.

Dựa theo quy tắc, khi PK đồng tộc trị số hồng danh của người chơi chỉ gia tăng 1 điểm phản nghịch, mà ác ý PK đồng tộc người chơi sẽ gia tăng 5 điểm phản nghịch đồng thời gia tăng 1 điểm hồng danh.

Tiêu Đông tuy rằng không phải hồng danh nhưng lại có đôi cánh đen của phản nghịch giả bởi hắn là sát thủ hồng danh kiếm tiền.

Rời đi cố hương Hách Đế với đầy sự hận thù, NPC trong chủ thành khác liền ôn hòa hơn, tại thủ đô có tập trung các loại chủng tộc, Dực nhân với đôi cánh đen cũng không phải quá chói mắt. Hắn đi dạo một vòng trong thành thị, nhìn qua chỗ bán đấu giá, đưa nhất kiện tử trang lên, đặt giá.

Đúng lúc này hồng sắc chợt lóe, Tiêu Đông lập tức chuyển động thị giác. Một người tên là “Quỷ Yểm” – pháp sư nhân loại đang đứng ở trước mặt, đỉnh đầu hồng danh thập phần chói mắt. Người này lưu lại chỗ bán đấu giá trong chốc lát, tựa hồ muốn mua một cái gì đó. Tiêu Đông im lặng quan sát, ước chừng qua vài phút, pháp sư hồng danh liền ly khai. Tiêu Đông theo sát phía sau, đối phương ở trong thành đi dạo một vòng lại một vòng, tựa hồ đem từng cửa hàng nhìn một lần. Tiêu Đông đem tầm nhìn kéo đến chỗ xa nhất, tận lực không để hắn phát hiện có người theo dõi. Hắn có thời gian cũng có kiên nhẫn, không buông tha bất cứ cơ hội đạt được hảo trang bị cùng tiền bạc.

Từng có một lần, Tiêu Đông truy một hồng danh cao cấp, toàn thân là cực phẩm cao cấp chừng 3 giờ, đối phương bày quán thì hắn dạo phố, đối phương ngăn người thì hắn ăn cơm, ánh mắt không rời màn hình. Cuối cùng khi người nọ nhàm chán liền ra ngoài thành luyện cấp liền bị hắn sát, sau đó còn ung dung chạy đến bên thi thể kiểm trang bị cùng túi tiền, khiến cho kẻ đó trợn mắt há hốc mồm không biết làm sao.

Tiêu Đông đương nhiên biết, kiểu người này cũng giống hắn, cừ địch khắp thiên hạ, hồng danh bị hắn giết cướp trang bị, tiền bạc cũng vô số kể. Mà những người này trong trò chơi cũng rất kiêu ngạo, là một đám không chịu yên phận. Cũng có nhiều Hồng danh cũng không rõ nguyên nhân, chỉ cần PK 5 điểm, thậm chí 10 điểm cũng đã có người thông cáo truy nã là sát nhân cuồng. Người như thế cũng không phải ít, Tiêu Đông tại trò chơi cũng ít khi bị giết. Cấp bậc 112 không tính là cao, chức nghiệp cung tiễn thủ chuyển thợ săn, trang bị cũng không cực phẩm nhưng đều dựa vào thao tác xuất thần nhập hóa. Tiêu Đông khi PK chỉ dùng bàn phím, gặp qua người nào cũng không có sợ hãi, cũng không vì thất kinh mà lảm thao tác. Trên thực tế, không chỉ game võng du, Tiêu Đông đối với trò chơi gì cũng có nghiên cứu, có thể nói là do thời thiếu niên từng mất ăn mất ngủ để vượt qua trò chơi. Đối với trò chơi, Tiêu Đông quen dùng thái độ nửa khinh miệt nửa yêu thích nhưng muốn bỏ cũng không được bỏ xuống được. Cho đến khi hắn có thể dựa vào thực lực trong game online kiếm tiền, cái thái độ khinh miệt này lại càng thêm rõ ràng, nhiệt tình yêu thích lại càng giảm.

Mỗi ngày thâu đêm suốt sáng điên đảo cũng không có cái gì bất đồng, đều giống nhau ở quán net, giống nhau ở trò chơi, thậm trí cổ sự phát sinh cũng giống đến quái dị.

Tiêu Đông truy hồng danh ra khỏi thành, đối phương tựa hồ vẫn chưa phát hiện dị thường, vội vàng gấp rút lên đường. Tiêu Đông cũng đang ở phía xa, lúc này chưa tiến vào tầm bắn. Mà đã ngoại bản đồ khúc khuỷu phức tạp, tuy rằng không cái gì là quái lạ nhưng tất cả các hướng đều hướng tới mỏ, bởi vậy cũng có không ít người đến đến đi đi.

Người chơi cấp thấp đối với hồng danh thì dùng phương pháp né tránh, không dám tới gần nửa bước, vừa

lấy được quặng liền trở về thành. Bởi nếu tử vong thì đại bộ phận vật phẩm sẽ bị hệ thống thu về, nên tất cả đều rất cẩn thận. Không chỉ là đối với pháp sư hồng danh mà ngay cả với phản nghịch gia Tiêu Đông cũng giống nhau, trong lòng đều là run sợ. Ngay cả đồng tộc đều không buông tha, tình nguyện bị cổ quốc cừu thị, dù không thể sử dụng công năng chúc phúc miễn phí của chủng tộc để hồi thành hay không thể đạt được đạo cụ vật phẩm ưu đãi của chủ thành, thậm chí ngay cả công năng ghi chép kỉ lục (bảng xếp hạng chẳng) cũng không thể dùng. Dưới loại tình huống này lại vẫn kiên trì giết hại đồng tộc nhân so hồng danh còn làm người ta khó hiểu.

Trị số phản nghịch không giống hồng danh chỉ cần tại dã ngoại lãng phí thời gian là có thể tiêu trừ, mà là cần hoàn thành nhiệm vụ sám hối của trưởng lão cổ quốc, mỗi lần hoàn thành một nhiệm vụ sẽ tiêu trừ một chút trị số. Nhưng nhiệm vụ sám hối này cũng vô cùng kì quặc, nội dung lẫn mục tiêu đều không rõ ràng, không tránh khiến người hoài nghi liệu có phải công ty trò chơi vì muốn người chơi đoàn kết hữu ái, không giết hại lẫn nhau mà đặc biệt thiết kế cửa ải khó khăn, để cho người chơi biết khó mà lui.

Giờ này con mồi béo đang đứng cách đó không xa, tốc độ của pháp sư cũng không quá nhanh, Tiêu Đông cũng từ tốn. Đến khi đối phương tiến vào rừng cây, hắn liền sử dụng thần tốc, chạy đến bãi đất phía sau, nơi này chung quanh toàn là cây xanh tươi tốt, rất phù hợp để ẩn náu. Tiêu Đông mở ra hình thức chiến đấu, sử dụng chức năng định vị mục tiêu. Lúc này pháp sư hồng danh cũng đang đưa lưng về phía hắn, khiến cho hắn có thể phát huy uy lực của cung tiễn thủ. Phía trên màn hình, Tiêu Đông giương cung, ngón trỏ của tay trái nhẹ nhàng ma sát bàn phím, một đạo kim sắc quang mang bắn ra, trị số thương tổn lóe ra trên đầu pháp sư.

Khóe miệng Tiêu Đông mím lại, có chút thất vọng. Không phải bởi hắn chưa kích hoạt kỹ năng mê man mà là giá trị thương tổn vượt qua mong muốn, xem ra trang bị của đối phương cũng bình thường, trên người hắn cũng không có nhiều được thủy. Hắn liền rời vị trí, tập trung khai tiễn. Pháp sư sau khi trúng mũi tên đầu tiên liền có phản ứng, hiểu được bản thân bị đánh lén, liền có chút cảnh giác. Tiêu Đông định liên xạ thì đối phương đã khai thuận (khiên) nhưng không có xoay người chạy trốn, có lẽ cảm giác được người đang ẩn nấp là săn bắn giả nên dừng lại ngâm xướng chú ngữ.

Tiêu Đông thấy đỉnh đầu đối phương có dấu hiệu lam sắc, lúc này có chạy ra thì tầm bắn có thể chưa kịp công kích, đối phương đã sử dụng thời không thuật trở về thành. Đây là kỹ xảo hay được các pháp sư sử dụng khi đang ở dã ngoại.

Chú ngữ ngâm xướng đã chấm dứt, Tiêu Đông dùng kỹ năng phi hành nhằm phía pháp trượng của pháp sư, hắn không lùi bước mà tiến sát khiến đối phương luống cuống chân tay. Tiêu Đông vừa chuyển hướng vừa cấp cho bản thân sử dụng kết tinh gia tăng di động đồng thời có 5 giây miễn dịch mê man. Pháp sư sử dụng pháp thuật công kích tạo ra hắc sắc lôi điện xung quanh thân. Tiêu Đông dự đoán hắn sẽ dùng chú thuật có thời gian ngắn nhất là trầm ngủ thuật. Nhưng lúc này Tiêu Đông lúc này đây cũng nắm chắc mười phần công kích bởi hiệu quả của tinh thạch khiến đỉnh đầu của hắn xuất hiện một chữ MISS to đúng, thế này cũng đã đủ tuyên bố thắng bại. Tiêu Đông không hề lập lại di chuyển, trước dùng phá ma tên có uy lực lớn nhất là tiêu hao ma pháp của thuận (khiên), phá vỡ được thuận (khiên) của đối phương lập tức bắn ra trầm mặc chi tiễn.

Quá trình sau đó hoàn toàn trở thành hành hạ đến chết bởi 5s trầm mặc đối với pháp sư mà nói là đòn trí mạng, có lẽ đối phương đang vội vàng tìm kiếm quyền trục hồi thành trong ba lô nhưng Tiêu Đông sẽ không cho đối phương có cơ hội này. Nếu vừa rồi hắn khai thuận rồi lập tức trở về thành hắn là còn có thể tránh được một kiếp nhưng phản ứng của người chơi khi bị công kích thường là phản kích, thẳng đến khi nhận ra bản thân đầu không lại thì cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Liên tục ngắm bắn phối hợp cùng bạo phong tên, sau khi hiệu quả của trầm mặc chi tiễn biến mất, đối thủ chỉ còn lại một tia huyết, bất động chờ chết. Tiêu Đông liền hạ tiễn cuối tiễn hắn, thì thể liền hiện ra một bao khóa.

Thi thể không có lập tức biến mất, tỏ vẻ đối phương chưa quay về điểm sống lại. Tiêu Đông bình tĩnh lượm đồ, còn chưa kịp xem liền thấy trên kênh mật ngữ xuất hiện:

Quỷ Yểm: Người muốn chết.

Tiêu Đông liền ẩn xuống, không để ý tới hắn, cầm được đồ liền đi.

Bạch quang chợt lóe, thi thể tiêu thất. Tiêu Đông mở ba lô, xem xét chiến lợi phẩm. Trừ bỏ tiền tài chi ngoại, còn có nhất kiện trang bị, khiến hắn nản lòng vì đó là kiện bạch trang. Khó trách không chịu nổi nhất kích.

“Như thế mà còn là hồng danh, chẳng lẽ là chức nghiệp đạo đức.” Tiêu Đông thất vọng đem vật phẩm tiêu hủy. Lúc này hắn bỗng chú ý bên cạnh có xuất hiện một người. Tiêu Đông lắp bắp kinh hãi, cứ tưởng người báo thù đã nhanh như thế liền đến. Sau nhìn kỹ mới phát hiện đó chỉ là một tiểu hào đang đứng ngây ngốc. Tiêu Đông lặng lẽ xem xét trang bị cùng đẳng cấp lại thấy danh tự cũng là hồng danh.

Lại là hồng danh, còn có vẻ không chỉ giết một người. Tiêu Đông nhàn nhã xem trang bị của đối phương, toàn thân bạch dẫn, đẳng cấp mới có 61 – chiến sĩ nhân loại, nói như vậy người này cũng là tân thủ đi. Tuy rằng bộ dáng đối phương không phòng bị cũng không có ác ý nhưng Tiêu Đông khi nhìn đến hồng danh lại theo thói quen phóng bạo phong tiền.

Nhất kích này không biết nên nói thế nào, ra bạo kích, nhưng người nọ liền bị miểu sát, đồng dạng rút một bao khóa. Tiêu Đông nghĩ cũng không có gì đáng giá nhưng vẫn nhặt lên, không nghĩ tới bên trong lại có một ngàn kim tệ.

“Người này rốt cuộc là sao?” Tiêu Đông quả thực không thể tin được hai mắt mình, đang muốn xem lại trang bị của đối phương mới nhớ tới người đã chết.

Trò chơi này người chơi dù tử vong dưới tình huống gì cũng đều có tổn thất tiền bạc cho nên người bình thường đều có thói quen đem tiền gửi ngân hàng, rất hiếm có người lại đem theo một đồng tiền đi dạo dã ngoại.

Tiêu Đông sát hồng danh đến nay, nhiều nhất một lần thu nhập cũng chỉ có 50 kim tệ, có mỗi thế cũng đủ để đối phương truy hắn tận 1 tuần liền. Tuy kia là tiểu hào cấp 61 chẳng những mang theo nhiều tiền lại còn là hồng danh.

Tiêu Đông đứng tại chỗ trong chốc lát, không thể không nhìn số tiền kia. Khi hắn chuẩn bị rời đi, trên chỗ thi thể kia hiện ra một tầng sương trắng mờ mờ, rất nhanh liền biến mất. Trạng thái này không giống với hồi sinh, nó có tên là “Phiêu hồn” – chính là tạm thời không sống lại, bảo trì trạng thái linh hồn.

Trong trường hợp người chưa muốn sống lại hoặc chưa có đạo cụ hồi sinh thì có thể lựa chọn Phiêu hồn, lấy trạng thái linh hồn trở về thành thị để sống lại. Trạng thái Phiêu hồn làm chậm 10% tốc độ di chuyển, hạn chế công khai phát ngôn mà chỉ có thể mật ngữ, trừ bỏ tăng lữ cùng tế ti thì các chức nghiệp khác đều không thể nhìn thấy.

Tiêu Đông xoay người rời đi, lúc này kênh mật ngữ được u linh kia đánh ra một câu:

Bắt tử chiến hồn: Vì cái gì giết ta?

Tiêu Đông nhin không được nở nụ cười, đã rất lâu rồi chưa có người chơi nào mật ngữ hỏi lý do. Hồng danh cũng hiểu được tại sao bản thân lại bị giết nên câu mật ngữ bình thường đầu tiên đều là những từ ngữ tục tĩu hoặc đe dọa uy hiếp.

Tiêu Đông ngoại lệ không có che chắn tin, mà là chậm rãi đánh một hàng tự.

“Người thật có tiền, lần sau ra khỏi thành nhớ bảo quản tiền.” (hự... trả lời kiểu này... thà im lặng còn hơn ==)

2. Chương 2: Kẻ Có Tiền

Trở lại thủ đô Mạc Lạp Đề Tư, Tiêu Đông lại đi bán đấu giá trang bị.

Có lẽ là giá cũng cao, chẳng những không có người mua, cũng không có kẻ nào nhấn tin trả giá. Bất quá điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình Tiêu Đông hiện giờ, hắn đến ngân hàng, đem tiền trên người cất đi. Đây là thói quen của hắn từ trước, tuy cũng không mấy khi tử vong nhưng cẩn thận chút vẫn hơn.

Đi vào khu trung tâm, nơi này là địa phương tụ tập của tể ti và tăng lữ, cũng là địa phương có nhiều vong hồn nhất. Nhưng người chơi Phiêu hồn không muốn tốn tiền sống lại sẽ tới đây để nhờ cậy các tể ti, tăng lữ hỗ trợ trùng sinh. Mà những thánh chức giả này cũng thông qu đó để nâng cao độ thuần thực kĩ năng.

Tiêu Đông vốn là cung thủ nên không thể nhìn thấy u hồn. Nhưng tên chiến sĩ Bất Tử chiến hồn vẫn bám riết không ra cho hấn mà phát ra mật ngữ.

Bất tử chiến hồn: Vì cái gì giết ta?

Bất tử chiến hồn: Nói chuyện.

Bất tử chiến hồn: Người có hay không còn nhân tính.

Bất tử chiến hồn: Có hay không.

Bất tử chiến hồn: Phiền toái người cấp điểm phản ứng hảo không hảo.

Bất tử chiến hồn: Không nói lời nào ta mắng chửi người!

Bất tử chiến hồn: Tính, lại cho người một lần cơ hội.

Bất tử chiến hồn:...

Tiêu Đông ở trong thành đi dạo một vòng, bất quá khiến hấn cảm thấy kỳ lạ là đối phương chẳng những không mắng chửi cũng không có đòi lại tiền. Tiêu Đông chủ động nói: “Người sao không đòi ta tiền?”

Kỳ quái hơn bên kia lại ngốc nghếch hỏi lại: Tiền gì?

Tiêu Đông lại kiên nhẫn đánh chữ nói: Người rơi ra một ngàn kim tệ.

Bất tử chiến hồn “A” một tiếng.

Tiêu Đông đợi nửa ngày, chờ hấn nổi bão, bên kia mới nhẹ nhàng băng quơ nói: Tiền không là vấn đề.

Tiền không là vấn đề, thế cái gì mới là vấn đề?

Tiêu Đông tựa vào ghế, nhúu mày nhìn màn hình. Đối phương lại liên tục xoát, nói cái gì mà nên có nhân tính, giết người lung tung là biết thái, tâm lý cần điều chỉnh... Thật phiền phức, người này có vẻ như không phải đến để ngoạn trò chơi mà đến để dạy môn đạo đức.

Tiêu Đông lại nhìn một lượt kênh TG, không phát hiện được gì mới mở mật ngữ lên. Trên màn hình đã không còn thảo luận về thiện ác mà chỉ chứa một câu:

“Ta muốn đuổi giết người.”

Tiêu Đông cười lạnh, nửa ngày nói vô nghĩa, cuối cùng đã nói đến việc chính, hấn không nhanh không chậm hồi phục: “Người ở đâu?”

“Vẫn bên cạnh người.”

Tiêu Đông nhìn xung quanh, trừ bỏ một số tể ti còn lại chỉ có một số thích khách mới sống lại. Hấn chẳng lẽ vẫn đang ở trạng thái Phiêu Hồn, thật đúng là âm hồn bất tán. Tiêu Đông phát lại một mật ngữ: “Người trước sống lại rồi ra ngoài thành chờ ta.”

Bất tử chiến hồn: Làm gì?

Lợi nhận: Người không phải muốn đuổi giết ta sao?

Bất tử chiến hồn: Người muốn ta giết người?

Tiêu Đông không để ý tới hấn, đi thẳng ra ngoài thành. Qua năm phút, một chiến sĩ vội vàng từ trong thành chạy ra, đứng ở cửa phát ngốc trong chớp lát, sau rất nhanh đánh một câu: “Ta đây. Người ở đâu?”

Tiêu Đông đứng ở rừng cây phía ngoài thành, lặng lẽ tập trung. Đối phương hiện tại cũng không biết mình đã bị ngắm trúng.

Tiêu Đông đưa tiền nhắm vào lưng của Bất tử chiến hồn, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, mới nói chuyện: “Phía sau người.”

Bạo Phong tên gào thét bắn qua, bắn trúng phía sau Bất tử chiến hồn, tiểu bạch hào lại bất hạnh bị miểu sát một lần nữa. Tiêu Đông nhàn nhã đi đến bên cạnh xác, nhặt bao, trong đó lại có đến 500 kim tệ.

Lợi nhận: Người làm sao có nhiều tiền như thế?

Bất tử chiến hồn: Ti bỉ.

Lợi nhận: Người muốn đuổi giết ta, ta ra khỏi thành, nhưng là người giết không được ta, ngược lại bị giết, chỉ có thể trách đẳng cấp thấp, trang bị kém.

Lần này Bất Tử Chiến Hồn không có phản bác, cũng không có tiếp tục cãi lý, thi thể thành bạch quang biến mất, chắc là trở về thành. Lúc sau, Tiêu Đông thu được một cái mặt ngữ.

Bất tử chiến hồn: Người đợi ta.

Tiêu Đông đợi đến giữa trưa, qua tiệm cơm gần đó tùy tiện ăn một chút, lại trở về chỗ tiếp tục trò chơi. Bình thường hắn rất khó tổ đội, nguyên nhân chủ yếu là cừu nhân quá nhiều, nếu không để ý rất dễ vì hiềm khích cá nhân mà toàn đội bị diệt. Trò chơi dù sao cũng chỉ là trò chơi, tử vong mặc dù có trừng phạt nhưng cũng không đáng kể, nhiệm vụ thất bại khiến tiền, kinh nghiệm cùng đồng đội quy vu tận với người chơi cũng có rất nhiều, cho nên cũng không cần trông cậy quá vào đội ngũ.

Tiêu Đông bình thường có thói quen luyện đan, hoặc là đi giết người, hoặc là ở trong thành bày quán, hoặc là đi hạ phụ bản. Đó có lẽ là cách đối phó tốt nhất với mấy phương pháp trả thù. Đại đa số người bị giết, chuyện đầu tiên đều là kêu bằng hữu tới hỗ trợ giết lại địch nhân, người hưởng ứng có thể đến cả chục người. Cho nên Tiêu Đông cũng là lẩn trốn, đợi cho đám người đó tìm không ra đối tượng sẽ tự động giải tán. Tiêu Đông cũng là săn bắn giả có tiếng, nổi danh cũng nhờ những người bị giết lên kênh TG mắng chửi khi tìm không ra đối phương. Nhưng hắn với những lời khiêu khích hay nhục mạ đều như là không khí. Dù sao nhân vật cũng chỉ là một chuỗi số liệu, cùng con người hắn thật sự không có quan hệ.

...

Lúc đang xoát bản sao, Tiêu Đông nhìn kênh TG thấy Quỷ Yểm đang chửi bậy bạ trên đó, Tiêu Đông cũng không sinh khí, tuy trong đội có người nhắc nhở, hắn vẫn chỉ buông một câu: “Thấy được”, khiến người khác nơm nớp lo sợ. Đến khi hắn xoát được một nửa, đột nhiên chú ý đến một cái thông báo.

Hệ thống: Bất Tử Chiến Hồn thành công khảm nạp huyết hồng ma thạch vĩnh viễn lên Quang Chi giáp.

Nhìn đến tên này, Tiêu Đông ánh mắt không tự chủ sững sờ, vĩnh hằng danh hiệu đối với trang bị là thứ bậc cao nhất, số lượng rất thưa thớt, thấp hơn 100 cấp lấy lại càng không có. Cấp bậc thấp + kinh nghiệm + năng lực người chơi không đủ, cho nên tỷ lệ tạo trang bị cực phẩm rất nhỏ, người chơi thường đến khi cấp bậc lên đến 100 cấp mới bắt đầu làm trang bị, cường hóa.

Tiêu Đông phóng to kênh TG, buổi sáng người kia vẫn là một thân bạch trang, buổi chiều đột nhiên làm được trang bị cao cấp lại còn khảm được ma thạch.

Hệ thống: Bất Tử Chiến Hồn thành công khảm nạp huyết hồng ma thạch vĩnh viễn lên Quang Chi giáp.

Hệ thống: Bất Tử Chiến Hồn thành công...

Phía dưới cũng là tin xoát mua đồ, hoàn toàn lẩn át tiếng chửi bới của bọn Quỷ Yểm.

Bất tử chiến hồn: Thu mua các loại truyền thể cấp ma thạch, số lượng lớn, tiền không là vấn đề!!!!

Tiêu Đông tuy rằng kinh ngạc, nhưng dù sao trải qua việc thu được gần 2000 kim tệ, trong lòng đã sớm đem Bất Tử Chiến Hồn thành kẻ lăm lăm, chỉ là không nghĩ tới hắn có thể tiêu tiền như nước thế này. Mà đồng đội của Tiêu Đông cũng bắt đầu xôn xao tính toán. Chỉ có Tiêu Đông âm thầm biết ý nghĩa của việc này. Hắn nhớ tới mặt ngữ cuối cùng nhận được lúc sáng.

“Người đợi ta.”

Qua loa xoát cho xong phụ bản liền đi ra ngoài, nội dung thông cáo vẫn không có dừng lại, chỉ là biến từ “khảm” thành “cường hóa”. Đối với cấp bậc lam sắc được tiến hành khảm cùng cường hóa cao cấp đều sẽ được hệ thống thông cáo. Cũng nhờ đó mà Bất Tử Chiến Hồn càng ngày càng nổi tiếng.

Tiêu Đông thật sự rất băn khoăn, một tiểu hào cấp 60 một thân trang bị cực phẩm, hồng danh chưa có rửa, đi ra đã ngoại không khác một kim khố di động. Trừ phi hắn có khắc ấn trang bị, dù cho tử vong trang bị cũng sẽ không rơi xuống, trang bị sẽ buộc định với người chơi, cũng không thể giao dịch. Cho nên hầu hết những người đi đã ngoại đều chọn phương thức này.

...

Màn đêm buông xuống, người chơi trong quán net cũng giảm đi. Tiêu Đông ở tại chỗ đuổi thẳng người, sau khi ăn cơm, cả Quỷ Yểm lẫn Chiến Hồn đều không thấy tung tích, tất cả trở lại hoạt động bình thường.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Tiêu Đông sửa sang lại ba lô cùng kho hàng để rời khỏi trò chơi, nhưng trong đầu lại thủy chung lưu một mảnh hoang tự chới mắt, giống như bị tẩy não.

Xuyên thấu qua đồng tin tức chồng chất, kim quang lờ lờ của hình tượng nhà giàu mới nổi xuất hiện trước mắt hắn.

=”= bội phục ~ chỉ vì 1 lời nói mà điên cuồng làm trang bị + khảm đồ suốt 1 ngày...

3. Chương 3: Nhanh Chóng

Một tuần sau đó, Tiêu Đông đi một chuyến công tác ngoại địa.

Sau khi tốt nghiệp đại học liên tục mấy lần được phân công tác đều không được như ý, đa phần đều là việc vặt, lại bất hạnh gặp năm tài chính ảm đạm, xung quang đều là giảm biên chế, công tác cũng khó tìm, cho nên hắn lại càng có thêm thời gian ngoạn trò chơi.

Đối với hắn, loại không có chí tiến thủ, thái độ nhàn nhã như chờ chết, đa số trưởng bối đều rất bất bình. Tuy nhiên Tiêu mục mục lại không có ý kiến. Ba Tiêu Đông năm trước phát hiện là ung thư gan giai đoạn cuối, sau 2 tháng liền qua đời. Tiêu mục mục liền gọi hắn đến thương lượng, trong nhà có tất cả 3 gian phòng, nàng cùng các nhi tử lấy 2 gian cuối, cấp cho Tiêu Đông gian ngoài cùng. Tiêu Đông không biết nàng thực ra là cao hứng hay là thương tâm, nhưng mỗi ngày nhìn bài vị mẫu thân tươi cười, xem như là nàng cao hứng đi.

Tiêu mục mục vốn tính cách hướng ngoại, lo liệu hậu sự chu đáo. Đối với Tiêu Đông – nhi tử “không nên thân”, nàng cũng chỉ nói một câu: “Ta đưa cho ngươi chính là của ngươi, tiền của ta vẫn đủ để lo liệu.” Cứ như vậy tất cả đều được phân rõ ràng, tình cảm coi như vẫn tốt, tóm lại vẫn là hòa thuận sinh sống.

Tiêu Đông được phái đi đòi nợ, mới vào công ty quy mô nhỏ, nợ nần loạn xạ, tiền hàng cũng đọng lại rất nhiều chưa thể thu về. Lão bản cũng không chịu đi, Tiêu Đông lại trở thành khổ sai chịu trận.

Hơn một tuần trôi qua, lão mục lại không yên lòng đánh tới một cú điện thoại, chỉ thấy bên điện thoại ồn ào, nhi tử vừa ho khan vừa nói mình vẫn tốt, trên đường cũng chỉ là quá bụi bặm mà thôi.

Lần này gấp gáp đòi nợ đương nhiên là tay không trở về. Đối với việc nợ nần không rõ ràng của cty, không rõ cả người phụ trách, cty đối phương tuy thái độ vẫn khách khí nhưng một phân tiền cũng không chịu chi. Sau một tuần, Tiêu Đông mệt mỏi trở về, tuy cũng là nằm trong dự kiến của lão bản, hắn cũng không nói gì nữa, chỉ đối hắn nhắc nhở cần học tập kinh nghiệm từ các vị tiền bối.

Đến chủ nhật, Tiêu Đông lại đến quán net. Một tuần không tiến trò chơi, tâm tình có chút kích động, thuận thực mở ra trò chơi, Tiêu Đông nhẹ nhàng thở ra, mệt mỏi mấy ngày quá coi như thành hư không, công tác phiền toái cũng quên hết.

Hòm thư báo hiệu có tin nhắn mới, 2 phong là tin tức hoạt động của hệ thống, 1 phong là tin lừa đảo trùng thường. Tiêu Đông xóa bỏ hết, cuối cùng thấy phong thư có danh tự quen thuộc.

Gửi đi: Bất tử chiến hồn

Tiêu Đông mở ra xem xét, nội dung chỉ có mấy chữ: Ra khỏi thành.

Nhàm chán. Hắn không chút nghi ngại liền thẳng tay xóa bỏ. Lúc này, kênh mật ngữ giống như có cảm ứng, nhảy ra một chuỗi hồng tự.

Bất tử chiến hồn: Người cuối cùng cũng xuất hiện.

Bất tử chiến hồn: Ra khỏi thành.

Bất tử chiến hồn: Mau tới, ta muốn giết người.

Nếu đổi thành người khác, Tiêu Đông đã sớm che chắn mật ngữ. Trong trò chơi người muốn giết hắn có rất nhiều, nhưng để giết được hắn không những cần có kiên nhẫn lẫn nghị lực, lại càng cần vận khí cùng thao tác.

Bởi hắn trong trò không có mấy cảm xúc như những người bình thường khác: bị nhục mạ không phát hỏa, bị giết hại không sợ hãi, đánh không lại đào tẩu cũng không hổ thẹn. Hắn còn có thể bình thản làm nhiệm vụ trong khi đối phương lôi cả tổ tông nhà hắn ra chửi, còn có thể trốn thoát một đám người vây đông chặn tây. Hơn nữa Tiêu Đông trong trò chơi được cho là độc hành hiệp, danh sách hảo hữu trống rỗng, danh sách cừu nhân đều là hồng danh.

Cho nên đối với khiêu chiến của Bất Tử Chiến Hồn, hắn vẫn là ngoảnh mặt làm ngơ, bắt đầu vào thành tìm mục tiêu hồng danh mới.

Rất nhanh một ám sát giả lọt vào tầm mắt Tiêu Đông. Căn cứ kinh nghiệm phán đoán, người này trên người hắn chỉ có 2 – 3 điểm hồng danh, tuy vẫn có thể sử dụng các công năng khác của thành thị, nhưng lại không thể tiến vào bản sao. Vì thế, hắn bị đội trưởng đá khỏi đội ngũ, đang ở kênh phụ cận mắng chửi người.

Tiêu Đông di động con chuột nhìn đẳng cấp đối phương, cùng hắn không sai biệt lắm, 114 cấp. Tạm thời không thể xem xét trang bị, tránh kinh động đến đối phương.

Truy tung một ám sát giả tương đối khó khăn, thích khách có kỹ năng ẩn thân, đây là chức nghiệp tỷ lệ bị giết ở dã ngoại là ít nhất, một khi ẩn thân sẽ rất khó tìm được, vì thế các sát nhân cuồng đều thích lựa chọn chức nghiệp đạo tặc hoặc ám sát giả.

Tiêu Đông chuẩn bị sẵn sàng, bảo trì khoảng cách kiên nhẫn chờ đợi. 5p sau thích khách bắt đầu hướng ra phía ngoài thành, không ngoài sở liệu, mục tiêu biến mất. Trạng thái ẩn thân cũng sẽ làm chậm tốc độ 20%, cho nên Tiêu Đông phán đoán đối phương chưa thể rời khỏi khu vực này nhanh như vậy. Tiêu Đông sử dụng khả năng quan sát của bản thân, kỹ năng này có thể điều tra vị trí ẩn nấp của địch nhân, xác suất thành công dựa vào đẳng cấp của đối phương.

Đáng tiếc là Tiêu Đông lại không thể thấy tung tích của ám sát giả, cho nên Tiêu Đông rời khỏi nơi ẩn nấp, tiến vào đường lớn, đúng lúc này hắn đột nhiên bị công kích.

Địch nhân bên cạnh hắn hiển hiện hình dáng, hai thanh kiếm trong tay phát ra ánh bạch quang chói mắt. May mắn là Tiêu Đông đang xoay người trở về thành, cho nên uy lực của thích khách tạm thời không đạt thành, đối phương cũng không có thêm trạng thái mê man. Nhưng nhất kích vừa rồi lại tạo ra bạo kích, thương tổn vượt qua suy nghĩ của Tiêu Đông, giá trị thương tổn tạo thành là 3s suy yếu, tốc độ bị giảm. Đối với chức nghiệp huyết mỏng như thích khách, thì bạo kích lại như là lợi thế, kết hợp với kỹ năng ẩn thân đánh lên lại càng khiến địch thủ đau đầu.

Ám sát giả tấn công mãnh liệt, Tiêu Đông trong trạng thái suy yếu chạy không thoát, ánh mắt nhìn đến lượng máu, quyết định dùng đại hồng thêm mau, đồng thời tạo cạm bẫy phía dưới chân.

Trạng thái suy yếu dần biến mất, hắn liền nhanh chóng chạy nhưng bạo kích liên tiếp khiến hắn chỉ còn một tia huyết, hệ thống không ngừng cấp tin hiệu nguy hiểm. Tiêu Đông không nhanh không chậm chạy ra

khỏi phạm vi công kích của ám sát giả, nghe thấy “ba” một tiếng. Đối phương là vì nóng lòng muốn đem một chút huyết còn lại của Tiêu Đông chém chết, không có sử dụng kỹ năng quan sát, liền bị trúng cạm bẫy. Tiêu Đông lúc này mới dừng lại bắn ra mũi tên trời buộc rồi mới chạy tới phía sau đối phương.

Mũi tên trời buộc tuy hiệu quả ngăn ngừa nhưng có ưu điểm là người trúng phải không thể dùng cạm bẫy giải trừ, Tiêu Đông tận dụng thời gian, bằng khoảng cách gần nhất, phóng tiễn tạo thương tổn lớn nhất.

Chính vì lượng máu còn lại không nhiều, tất yếu tốc chiến tốc thắng để tránh bị phản sát. Sau khi Tiêu Đông liên xạ (bắn tiễn liên tục), đối phương cuối cùng cũng có thể khôi phục hành động, xoay về phía hắn chạy đến.

Tốc độ là kỹ xảo tối trọng yếu của săn bắn giả, hần thao tác bàn phím, thuần thục kéo dài khoảng cách. Chỉ cần chờ kỹ năng phục hồi là có thể lại một vòng cường công xử lý đối phương. Nhưng lúc này lại phát sinh chuyện mà Tiêu Đông cả đời sẽ khó quên.

PK vốn chỉ là một phương thức của trò chơi, tùy thời điểm đều có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn, bởi vậy người chơi PK cần phải tuyệt đối chăm chú. Tiêu Đông ý thức được điều đó, cho nên khi PK đều hết sức chuyên tâm, mỗi động tác của đối phương đều phải quan sát, còn phải dự trữ kỹ năng kế tiếp sẽ phóng thích. Cũng chính vì lẽ đó, lực tập trung của hần chủ yếu đều ở trên đối tượng bị săn – hiện giờ là tên ám sát giả, không thể ngờ lại có tình huống phát sinh.

Một tên chiến sĩ nhân loại toàn thân phát sáng đột nhiên xuất hiện, không nói hai lời liền một kiếm bổ xuống phía hần. Mà lúc này Tiêu Đông cũng là đang chuẩn bị phóng thích kỹ năng. Đột nhiên kim quang chợt lóe, màn hình nháy mắt biến thành một mảnh xám trắng, Tiêu Đông sững sờ chừng 5s mới hiểu bản thân đã chết. Đây quả thật là lần kỷ niệm “bỏ mình” đáng giá nhất của hần, màn hình xám trắng vẫn còn bóng người đang đưa, Tiêu Đông lựa chọn xuất khiếu linh hồn, tập trung hình ảnh mới bắt đầu có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trên màn hình là 2 kẻ đang đứng cạnh thi thể hần nói chuyện phiếm.

“Ta dựa vào, một đao trăm a.”

“Khách khí, là huyết hần cũng gần cạn.”

“Không thể đủ, người như vậy, mẫn huyết cũng không đủ chịu hai đao.”

“Hần vì cái gì giết người?”

“Giật tiền đi, hần theo ta một đường, khẳng định muốn giết ta.”

“Ta cũng bị hần giết qua.”

“Người mạnh như thế cũng có thể bị giết.”

“Trước đây cái gì cũng mới mẻ, không hiểu chuyện.”

“Sát tiểu hào – cầm thú không bằng.”

Hai người kia tại hiện trường gây án vẫn ung dung ngồi tán gẫu. Tiêu Đông tức giận đập đầu xuống đất, di chuyển con chuột qua danh sách cừu nhân, cảm thấy chấn động, trên đó ghi rõ ràng danh tự: Bất tử chiến hồn.

Tiêu Đông thực không tin nổi vào mắt mình, lại điểm đến dừng giả toàn thân phát sáng kia, đỉnh đầu quả thực hiển thị danh tự Bất Tử Chiến Hồn cùng cấp bậc 120, thật khiến hần ngẹn ứ.

Mới ngăn ngừa có 1 tuần, đối phương từ tiểu hào chiến sĩ cấp 61 giống như ăn thuốc tăng trưởng hóa học, biến thành một thân cực phẩm trang bị, còn là đại hào cao hơn Tiêu Đông 8 cấp.

Nhìn đối phương một thân khải giáp hình rồng, ít nhất là trang bị ngoài cấp 110, khó có thể đoán đối phương đã tiêu tốn bao nhiêu tiền.

“Tên nhà giàu mới nổi.” Tiêu Đông liền phiêu hồn đến trong thành. Bên cạnh có mật ngữ truyền đến.

Bất tử chiến hồn: Thế nào?

Tiêu Đông một bên phiêu một bên hồi phục: Thần cảnh giới.

Bất tử chiến hồn: Nói ta sao?

Lợi nhận: Cảnh giới của bệnh thần kinh.

Bất tử chiến hồn: Ra khỏi thành.

Lợi nhận: Không rảnh.

Bất tử chiến hồn: Người đánh không lại ta.

Tiêu Đông không để ý đến hắn, trở về thành sống lại.

Sau khi sống lại, Tiêu Đông thuận tiện kiểm tra lại trang bị, không nghĩ tới vũ khí lại biến mất. Tâm Tiêu Đông chợt lạnh xuống, nghĩ rằng không thể nào hay ho đến độ chuyện với tỉ lệ xảy ra cực thấp lại đến với hắn. Vội vàng xem xét lịch sử, mới phát hiện thông báo: Chiến đấu thất bại, hệ thống thu hồi Thánh cung Granitis.

Tiêu Đông ngậy ngốc nhìn màn hình, đây là nhất kiện trang bị tốt nhất trên người hắn, để tạo ra nó cũng hao tổn rất nhiều tâm tư của hắn, dùng đến bây giờ cũng là thập phần thuận tay. Không nghĩ tới lần đầu tử vong lại bị mất nó, Tiêu Đông suýt chút nữa nhịn không được ở trong quán net rống lên chửi người.

Tên đầu sở gây chuyện cũng là ở mật ngữ vừa dấm vừa xoa, kêu hắn ra ngoài thành PK, Tiêu Đông bốc hỏa, chậm rãi đánh một câu: Cấm đi đâu, ta lập tức tới.

Vừa nói xong, hắn liền đến điểm sống lại, lập tức đi kho hàng lấy tiền, thẳng tiến đến chỗ đấu giá. Quan sát giá cả trang bị, Tiêu Đông bỏ ra 5000 kim tệ mua cây cung Kroos lam sắc. Tuy không bằng được cây cung cũ nhưng cũng là thành phẩm được khảm thạch nên Tiêu Đông cũng tương đối vừa lòng. Tuy giá cả thật khiến người ta muốn mặc cả một phen nhưng Tiêu Đông cũng là lần đầu có cảm xúc muốn giết người. Loại chuyện sát hồng danh đối với hắn cũng như một loại công tác, cũng là để kiếm tiền, nhưng đối với tên nhà giàu mới nổi kia, hắn trong nội tâm muốn giết đi giết lại đối phương cho đến khi hắn không dám làm phiền mình mới thôi.

Đi ra ngoài thành, Tiêu Đông liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh kim quang lờ lờ kia, không nói hai lời, nhắm ngay phía sau hắn phóng tiến. Chiến sĩ xoay người truy hắn. Tiêu Đông vừa chạy vừa đánh, hai tay tại bàn phím linh hoạt. Tuy nhiên cận chiến với một cao thủ huyết dây, cũng tương đối vất vả. Những điểm Tiêu Đông công kích trên người Bất tử chiến hồn giống như gãi ngứa, nhưng đối với các kỹ năng khổng lồ kỹ năng của Bất tử chiến hồn đều tận lực sử dụng. Phần lớn thời gian Tiêu Đông dẫn dụ đối phương chạy loanh quanh để chờ kỹ năng hồi phục, rồi lại bắt đầu một vòng bắn phá. Đây thực sự là trận PK nhằm chần nhất từ trước tới giờ, sau một quá trình dẫn dắt vô vị, chỉ có rút ra một túi kim tệ khiến tâm tình hắn thoải mái hơn một chút.

“Còn đến hay không đến.” Tiêu Đông phát tin tức cho hắn.

“Đến.” Bất tử chiến hồn nhanh chóng đáp lại.

Tiêu Đông ngồi ở dã ngoại trong rừng cây chờ hắn, lại không biết đầu màn hình bên kia đã đổi người.

Hạ Vân Dương mất hứng tựa người trên ghế da xoay tới xoay lui, nhìn đến ngoài cửa có người đi qua liền hô: “A Vỗ, người tới.”

“Có chuyện gì sao?”

“Người cũng ngoạn chiến sĩ, lại đây giúp ta pk.”

“Cùng ai?”

“Một cung thủ.” Hạ Vân Dương nói, “Ta tốn nhiều tiền như vậy, sao có thể không đấu lại hắn.”

“Không nên a.” Ngũ Vỗ đem máy tính màn hình chuyển lại đây nói, “Chiếu theo đẳng cấp thân trang bị người này, không sai biệt lắm hai hạ liền khảm không có, đã khởi đầu sẽ không liên hai hạ đều sờ không đi.” (câu này taz k có hiểu lắm T.T~ ai đi ngang mà hiểu thì sửa hộ taz nha ~ cần thì taz cung cấp QT cho *v*~)

“Ta một chút cũng chưa có sờ.”

“Thủ thân như ngọc a. Ta xem xem, trinh tiết liệt nữ nào không thể sờ đến.”

“Nam.”

...

coi chương này xong thấy cặp đôi nhà này thú vị kinh =)))))))))

chương sau có mấy thứ thú vị lắm hehe x-)

4. Chương 4: Công Hội

(taz thề ngời đánh chương này tuy mỗi tay vì dài T^T hức hức ~ nhưng buồn cười dã man =)))))) bộ này càng ngày càng thú vị a)

Sau đó nửa giờ, Bất tử chiến hồn lần t3 đứng ở thủ đô Moraitis sống lại.

Hạ Vân Dương cùng Ngũ Vô mắt to trừng mắt nhỏ, hai mặt nhìn nhau nói không ra lời.

“Người này thật sự là cao thủ!” Tư thế của Ngũ Vô đã đổi sang nghiêm chỉnh, vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận quan sát.

“Thế nào, một chút cũng không thể đụng đến đi.” Hạ Vân Dương sung sướng khi người gặp họa nói, “Để ta thử lại xem.”

Nói xong liền đoạt lấy con chuột, trở về thành sống lại rồi lại chạy như bay ra ngoài. Tiêu Đông vẫn tiếp tục đứng ở rừng cây, sâu thẳm trong lòng có chút bội phục tiểu gia khóa không sợ chết này. Hơn nữa Tiêu Đông cũng có thể cảm thấy đối phương thao tác có tiến bộ, thậm chí có vài lần còn mang tính uy hiếp. Chiến sĩ là một chức nghiệp tương đối đáng sợ, công kích cao, phòng ngự cường, chức nghiệp cung thủ hay pháp sư ở trong tay họ sau một lúc liền có khả năng chấm dứt chiến đấu. Tiêu Đông cố ý chạy loạn, lúc chạy ra xa, lúc cố ý dừng lại, chính là để đối phương không thể dễ dàng hạ hắn.

Sau lần thứ 4 tử vong, Hạ Vân Dương tức giận đem ném con chuột ở trên bàn. “Không chơi nữa, không thú vị!”

Cùng lúc đó, đối phương ở mặt ngũ cũng đánh ra một câu: Không giết nữa, không thú vị.

Hạ Vân Dương dựa vào ghế, nhìn thấy những lời này, bỗng nhiên lầu bầu nói: “Bằng không ta đi luyện thích khách, nói không chừng có thể giết chết hắn.”

Đang bận rộn giúp hắn trở về thành sống lại, rồi rời trò chơi, Ngũ Vô đau lòng nói: “Không cần như vậy, tìm đại luyện (*) trong một tuần cày lên cấp 120 cũng không dễ dàng, ném bỏ như vậy thật đáng tiếc. Hơn nữa luyện thích khách cũng không nhất định sẽ thắng được, đối phương là người có kỹ thuật.”

(*) đại luyện: người cày thuê

(ra anh thuê người =”= làm mjh mừng hực ~ hầy)

“Không được, ta nhất định phải nghĩ biện pháp để giết chết hắn một lần.” Hạ Vân Dương chụp bàn thề.

(lần trc k phải chết 1 lần rùi sao T.T~ thù dai dữ ~ con nít)

Ngũ Vô hỏi: “Thế hôm nay có tăng ca không?”

“Người kêu mọi người chuẩn bị họp.” Nói xong Hạ Vân Dương nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Xong việc hỏi bọn hắn ai có thể ở lại ngoạn trò chơi thì ở, còn lại giải tán.”

“Ta như thế nào nói ra miệng được.”

“Gấp đôi ban phí.”

Ngũ Vĩ không nói hai lời lập tức đi ra ngoài vỗ tay tuyên bố: “Các đồng chí họp, ta có một tin tức tốt cùng một tin tức xấu muốn nói cho đại gia, các người trước muốn nghe bên nào?”

Hạ Vân Dương có tiền, đây không phải điều bí mật. Nhưng là thẳng đến sau khi tốt nghiệp đại học, tìm được công tác, Ngũ Vĩ mới biết được tên bạn học cùng từ trung học đến đại học là kẻ có tiền. Lúc ở trong trường Hạ Vân Dương vừa tiết kiệm vừa mộc mạc, nghe nói lão ba của hắn vì muốn hắn hình thành thói quen tiết kiệm cho nên trước khi tốt nghiệp đại học, cha hắn chỉ chu cấp cho tiền học cùng phí sinh hoạt cơ bản, nhưng cái khác đều phải dựa vào bản thân tự kiếm được.

Giống như tục ngữ từng nói: “Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan” (*). Sau khi vượt qua giai đoạn khốn cùng của sinh hoạt vườn trường, Hạ Vân Dương liền được lão ba cấp cho công ty con. Điều này đã đem Hạ Vân Dương từ một kẻ đã nghèo nhiều năm – kẻ nghèo hèn biến thành một kẻ thích nói “Ta có tiền”... “Ta có rất nhiều tiền”... “Tiền không là vấn đề” thành những câu cửa miệng, thật giống như một gã nhà giàu mới nổi.

(Tiêu Đông nhận xét chuẩn vl =))))))

(*) nguyên văn: , –[(...) sẽ cập nhập sau] nhưng mình nghĩ mn coi đoạn ở trên có thể hiểu được đại khái ý nghĩa.

Bất quá vẫn có điều đáng mừng, trừ bỏ vài câu cửa miệng kia cùng một ít hành vi lãng phí không tự chủ được, bản chất Hạ Vân Dương vẫn không có gì thay đổi, sau khi ra trường còn mời người bạn học cũ Ngũ Vĩ đến công ty hỗ trợ, giúp cho tiền đồ của hắn tương đối thuận lợi.

Công ty này cũng là mới thành lập không lâu, thành viên cũng toàn là người mới, trẻ tuổi, cũng dễ hòa mình. Hơn nữa, cty còn có tổ chức tập thể ngoạn trò chơi, cũng coi như là một hoạt động thúc đẩy tinh thần cho những nhân viên phải làm công tác đến mất ăn mất ngủ. Tuy nhiên Hạ Vân Dương vẫn ước pháp tam chương:

-Ngoạn hay không ngoạn – được phép tự do chọn lựa.

-Chỉ cần không ảnh hưởng đến công tác – một số chi phí phụ vẫn có thể được chi trả. Ngược lại, ảnh hưởng công tác – khấu trừ tiền lương.

-Cuối cùng, là điều mới được bổ sung:

(*v*) (nghe xong đảm bảo chết cười với anh này.) (*v*)

Tại trò chơi phải đuổi giết một người tên là Lợi nhận – chức nghiệp săn bắn giả + cung tiễn thủ. Không quản dùng phương pháp hay thủ đoạn gì, chỉ cần đem bằng chứng giết được đối phương sẽ có thưởng.

“Hy vọng đại gia công tác tích cực chủ động, trò chơi đừng cảm tiến tới.” – Hạ Vân Dương cũng không biết bản thân đang nói cái gì, được phía dưới cười ha hả truyền đến một mảnh vỗ tay.

Sau khi tan họp, Hạ Vân Dương liền bỏ tiền ra kiến tạo một công hội, tên là “Sát trận”.

(mọi người đã hiểu tiêu đề chưa vậy ~)

Danh tự sát khí đẳng đẳng, tụ tập một đám có cùng mục tiêu, tất cả đều được khổ luyện, có tổ chức có kỷ luật, cùng chung mục đích đối tượng. Còn đối với đối tượng bị đuổi giết ấy đã gây ra chuyện gì, cũng có vài người phỏng đoán. Nhưng qua vài ngày, bí ẩn cũng không còn là bí ẩn. Công hội trưởng Bất tử chiến hồn mỗi ngày đều công bố lợi nhận, tin tức mỗi ngày đều được xoát trên kênh công hội. Làm cho tất cả bọn họ đều hận không thể thăng lên 100 cấp thay lãnh đạo đi báo thù.

Tiêu Đông phát hiện tháng này người đuổi giết hắn càng ngày càng tăng.

Tuy rằng đây cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, nhưng đại đa số sau khi truy đuổi vài ngày cũng liền phai nhạt, bọn họ cũng phải đi làm nhiệm vụ, xoát bản sao, sẽ không có đủ thời gian cả ngày chạy theo hắn. Nhưng hiện tại, có khi là mấy người hoặc cả đám người mỗi ngày tại phụ cận lúc ẩn lúc hiện, có người

còn lặng lẽ dùng chi nhãn lên xem xét trang bị của hắn. Những người này đẳng cấp đều không cao, vừa nhìn là có thể nhận ra đều là tân thủ mới luyện lên. Sau khi quan sát vài tên, Tiêu Đông phát hiện bọn họ đều là người ở cùng công hội tên là “Sát trận”. Hắn liền đi tra xét một chút, kết quả hội trưởng lại là: Bất tử chiến hồn.

(mĩa =”= tra xét lộ liễu như vậy k lộ mới là lạ =)))))

Tiêu Đông thật sự cảm giác đối phương nên đổi tên thành “Âm hồn bất tán.”

Từ lần chết liên tiếp 4 lần trước, người nọ giống như nghiện, mỗi ngày đều tìm hắn làm phiền. Lúc mới đầu Tiêu Đông vẫn còn kiên nhẫn bởi hắn nhiều vài vòng, cho đến khi hồng danh của Bất tử chiến hồn được tẩy sạch, theo đúng quy tắc không giết lam danh, Tiêu Đông hoàn toàn cự tuyệt PK với đối phương, không nghĩ tới tên gia hỏa kia phát điên đi biến thành hồng danh rồi lại lại tìm đến.

“ Lại thành Hồng danh là làm sao?” Tiêu Đông nhin không được hỏi hắn.

“Đúng vậy, ta lại giết người a.”

(kin dán nhãn là “thụ truy công”... không lẽ... @@)

Hợp tình hợp lý đến nỗi Tiêu Đông muốn đập hắn một trận.

Hạ Vân Dương song khai đem hào của Ngũ Võ kéo đến dã ngoại giết một phen, còn giải thích: “Nếu ta không thành Hồng danh, tên kia sẽ không để ý đến ta”, khiến cho Ngũ Võ dở khóc dở cười.

Hạ Vân Dương trong trò chơi chết một lần rồi lại một lần, khi bại khi thắng, lấy hành động thực tế hướng Tiêu Đông thể hiện quyết tâm của bản thân. Khiến cho Tiêu Đông hiện giờ thượng tuyến đều không có một khắc an ổn, chỉ cần Bất tử chiến hồn trên tuyến, trong vòng 3p nhất định sẽ đuổi tới.

Vốn chuyện giết được đối phương là chuyện tốt nhưng Tiêu Đông lúc này lại trốn tránh kẻ chủ động chịu chết, thấy hắn như quỷ sống mà trốn trốn tránh tránh. Sau vài tuần, danh sách những kẻ bị Tiêu Đông giết chỉ còn duy nhất một người.

Tiêu Đông khi tiến trò chơi có rất nhiều chuyện để làm: bắn sao, luyện cấp, nhiệm vụ, thậm chí còn tham gia 1 số hoạt động. Nhưng còn Bất Tử chiến hồn dường như thượng tuyến chỉ có một mục đích đó là tìm hắn PK... về thành sống lại... rồi lại quay lại... cứ thế lặp lại như vòng tuần hoàn.

Tiêu Đông phỏng đoán khả năng kẻ có tiền ngoạn trò chơi tương đối đa dạng, cũng có tiền tiền chỉ để chịu ngược hay sao? Nhưng tên Bất tử này có vẻ không phải loại đấy, vô luận theo phương diện nào cũng thấy là hắn muốn tìm đến để “đánh nhau” nhưng không khác gì “bị đánh”.

Tiêu Đông đôi khi thật muốn cho hắn thắng một lần, nhưng thấy đối phương sử dụng kỹ năng loạn thất bát tao, thật khiến hắn đau đầu không nổi. Nếu hắn thật sự thua dưới tay kẻ như thế thì không bằng cứ mặc cứ tình hình.

Sau hơn 1 tháng, thành viên trong Sát Trận công hội cuối cùng cũng treo lên cấp 100. Tất cả đều muốn vì sắp báo thù, cho nên cũng rất có ý chí khổ luyện.

...

Hôm nay sau khi tan tầm, Hạ Vân Dương đại gia đi ăn cơm. Sau giờ tan tầm không nói chuyện công việc là tác phong của hắn. Nhóm nữ đồng sự một bên chuyện trò vui vẻ, một bên là cuộc họp bàn tròn của công hội. Tất cả sau hơn một tháng phân tích, thảo luận, cũng vì Hạ Vân Dương mà lập ra phương án PK.

Bất quá phương án này liền bị Ngũ Võ phủ quyết, lý do là Hạ Vân Dương ngay cả chức nghiệp chiến sĩ của mình cũng chưa có hiểu hết, càng không rõ về khả năng của sản bản giả, căn bản không có khả năng thực hiện kế hoạch này. Hạ Vân Dương tuy đối với các phương diện khác đều có thiên phú nhưng thật là vô phương đối với trò chơi. Nhưng bản thân hắn lại vì trước đây thời gian đều cắm cúi vào đọc sách, nghiên cứu nên giờ đối với trò chơi nào cũng có hứng thú. Tuy rằng Ngũ Võ không cho đây là chuyện xấu, so với các chuyện như gái gú, thuốc phiện, đánh bạc... hắn là nên cổ vũ bạn mình.

(hự @@ 3 chấm ~ lần đầu gặp kiểu này:”>)

Trên bàn cơm tuy rằng đại gia rất nhiệt tình tiếp thu ý kiến của quần chúng, quái chiêu ùn ùn kéo tới, kết quả vẫn là lấy phương án đơn giản nhất là lấy biển người thủ thắng.

Đến buổi chiều t7, Tiêu Đông có cảm giác là lạ, khi ngồi xuống lại càng cảm thấy không yên. Có lẽ là do tên âm hồn bất tán kia, thôi thì cứ thượng tuyến trước xem có hấn hay không, không thì mới có tâm tư làm chuyện của mình.

Lúc hấn mở ra danh sách cừu nhân, thấy Bất tử chiến hồn vẫn là nick xám, lập tức có tinh thần. Hấn đã lâu không có luyện cấp. Tuy sát hồng danh được tiền nhưng không có kinh nghiệm, khiến cho hấn đã ngừng ở cấp 112 được một thời gian. Tiêu Đông liền chuẩn bị một chút đồ, một mình hướng thẳng phía sơn cốc.

Tại sơn cốc Lạp Cách Lạp Mã xoát trong chốc lát, ba lô liền chặt, Tiêu Đông đem những thứ không đáng tiền ném hết rồi tiếp tục xoát. Lúc này hấn phát hiện phía xa xa có bóng người kim quang lờ lờ chạy tới. Tiêu Đông nhìn thấy kim sắc – bản năng phản ứng đầu tiên chính là quang mắt, nghiêm trọng hơn còn có thể choàng văng. Sau nhìn kĩ lại, thấy Bất tử chiến hồn một thân phong cách kim lân long chi chiến giáp, phía sau còn dẫn theo một đám quái.

Đối với cung tiễn thủ như Tiêu Đông mà nói, đồng quái này trên cơ bản cùng hấn không có quan hệ, nhưng hấn cũng chưa từng thấy qua một chiến sĩ lại dẫn theo nhiều quái như vậy mà không có phát hiện, lại còn đánh chữ nói chuyện với hấn.

“Ta đến đây.”

“Người tới làm gì?” Tiêu Đông tức giận hỏi.

Bất tử chiến hồn nhảy ra một khuôn mặt mỉm cười nói: “Tới giết người.”

Mẹ kiếp... nơi này vốn dĩ quái nhiều, không cẩn thận sẽ dẫn dụ quái, Bất tử chiến hồn là chiến sĩ thì không nói, Tiêu Đông chỉ là cung tiễn thủ không thể tránh được bị đám quái cản xé. Nhưng phiền toái vẫn còn, đó chính là đám người đang ở phía xa xa tiến đến. Tiêu Đông liền đếm, có khoảng 10 người, chức nghiệp nào cũng có, hơn nữa còn là cùng một công hội.

Đây hấn là do Bất tử chiến hồn an bài, Tiêu Đông ngược lại không vội. Nếu nơi này chỉ có hai người hấn, quái không quấy Bất tử chiến hồn thì cũng là quay hấn, hiện tại người đồng, mục tiêu của quái sẽ bị phân tán, đối với Tiêu Đông mà nói chỉ có lợi.

(oa *v*~ thần tượng a ~ thích Tiêu Đông ghê)

Sau khi nhìn bên phía đối thủ đem người vây hấn chặt như nê m cối, Hạ Vân Dương lặng lẽ hỏi Ngũ Vô: “Ta làm như thế có hay không có điểm ti bỉ?”

“Không phải.” Ngũ Vô nói, “Là phi thường ti bỉ.”

“Ta đây làm sao đây?”

“Người đành phải tái biểu hiện đặc vô sỉ một chút, khiêu khích hấn, khiến hấn động thủ trước.”

“Không có khả năng, chúng ta nơi này không có hồng danh, hấn sẽ không động thủ trước. Muốn hay không ta đem người giết?”

“Dựa vào, người thật sự thực vô sỉ.”

“Chú ý tổ chất của người, tuy rằng không phải đi làm thời gian, cũng không muốn nói lời thô tục được rồi.” Hạ Vân Dương hết sức chăm chú nhìn địch nhân trong màn hình. Săn bắn giả ngược lại rất bình tĩnh đứng ở giữa đám người, thỉnh thoảng lại duỗi thân nhất hạ cánh.

Chiến đấu hết sức căng thẳng, không khí nhất thời thập phần ngưng trọng, chỉ chờ lãnh đạo ra lệnh một tiếng, tất cả các kỹ năng điên cuồng sẽ phóng hết lên người mục tiêu. Nhưng là ghen nửa ngày, lại nghe được Hạ Vân Dương nhất phách bản, thuyết thư tiên sinh giống nhau hô một câu: “Ta cũng muốn luyện điều nhân cung tiễn thủ.”

Ngũ Vô đem vừa uống ngụm cà phê liền phun hết lên màn hình.

bó chiếu ~

5. Chương 5: Đông Thần

“Hoàn hảo, giờ máy tính của ta toàn nước là nước.” Ngũ Vô luống cuống lau dọn màn hình, ngay cả bàn phím cũng ướt đầm.

“Hoàn hảo không phải đầu óc bị nước vào, ta sẽ mua lại cho ngươi, ta có tiền.” Hạ Vân Dương dùng con chuột điểm sẵn bắn giả trên màn hình, đối tới đối lui không ngừng.

Ngũ Vô yên lặng sát hoàn bàn phím nói: “Có thể bắt đầu, giờ không đánh coi chừng cao thủ chạy mất.”

“Hảo, bắt đầu, đại gia chú ý, có bao nhiêu kỹ năng cùng tiến lên, trăm ngàn lần không thể để hấn chạy.”

Hạ Vân Dương giờ đại kiếm lên rồi phóng đi. Nhìn đến lão bản dừng mảnh đánh trận đầu, tất cả đều muốn tranh thủ lập công, cầm vũ khí xông lên phía trước. Tất cả đều nghĩ sẽ đem tên cung thủ huyết mông tan xương nát thịt, không nghĩ tới sẵn bắn giả lại sử dụng phi hành thuật.

Phù không là một trạng thái nguy hiểm, kỹ xảo để khống chế nhân vật trên “không trung” so với “mặt đất” khó khăn hơn rất nhiều, huống chỉ hiện tại đối phương không chỉ có các chức nghiệp cận chiến như chiến sĩ cùng thích khách, cũng đồng dạng có viễn trình cung thủ cùng pháp sư, một cung tiễn thủ một mình chiến đấu lại đi sử dụng phi hành ngắn ngủi là một hành động rất mạo hiểm.

Hạ Vân Dương cao hứng nói: “Mau, pháp sư cung tiễn thủ, đem hấn bắn xuống dưới.”

Ngũ Vô ho khan một tiếng không có phát biểu ý kiến. Lúc này Hạ Vân Dương đã điều khiển nhân vật dừng giả của mình vọt tới, trong tai lại truyền đến một tiếng vang nhỏ, rất nhanh tiếp theo đó, trên màn hình xuất hiện một mảnh sương trắng.

“Ta trúng cạm bẫy.” Hạ Vân Dương nhỏ giọng nói.

“Ai khiến ngươi xông ra trước như vậy.”

“Không có việc gì, chúng ta người nhiều, A Vô, ngươi nghĩ biện pháp khiến ta có thể đụng đến hấn đi.”

“Ta làm sao nghĩ ra biện pháp, chẳng lẽ giúp ngươi đè hấn lại?”

“Dù sao quá trình thế nào ta mặc kệ, nhất định phải cuối phải để cho ta.” Hạ Vân Dương vừa nói vừa chờ 5s mù trạng thái biến mất, khác với cạm bẫy dây leo có thời gian hạn chế hành động lâu, cạm bẫy sương mù đối với quần thể tuy hữu hiệu, nhưng hiệu quả không lâu.

Bên phía họ đã có vài chiến sĩ cùng thích khách bắt đầu chạy tới, sẵn bắn giả qua lướt qua được vòng vây, chuẩn bị đập xuống đất. Thời điểm chưa bắt đầu đấu, đại bộ phận viễn công chức nghiệp chiếm cứ vị trí có lợi, đứng ở một bãi đất trống. Ngũ Vô cũng đã dự kiến việc Lợi nhận lại phù không phá vòng vây, cũng dự đoán hấn nhất định sẽ chọn địa điểm trống trải kia để đáp hạ. Nhưng hấn lại không thể ngờ, đối phương không chỉ có kỹ thuật cao siêu, còn là một cao thủ phán đoán chuẩn xác, chẳng những không có tìm khu an toàn đáp xuống, ngược lại còn vọt đến điểm tụ tập của lũ quái.

“Hấn làm gì vậy?” Ngũ Vô kim lòng không được nói.

Hạ Vân Dương vừa phục hồi tinh thần, nhìn màn hình tìm mục tiêu, lúc này nhìn đến Lợi Nhận chạy về phía tụ tập của quái vật, lập tức cười rộ lên.

“Hấn muốn đi chết. Ngươi có dự kiến trước, người này tuyệt đối là trinh tiết liệt nữ, tình nguyện tự sát cũng không cho chúng ta sát, không nên không nên, ta nhất định phải khảm hấn một đao.” Nói xong, hấn lại vui vẻ hướng phía Lợi Nhận chạy tới, hoàn toàn không để ý chỗ đó có bao nhiêu quái như hổ đói rình mồi.

Tiêu Đông không phải tự đi tìm chết, hấn vọt vào giữa đám quái vật, một bên thao tác quan sát, một bên khống chế phương hướng, ở giữa đám quái di chuyển liên tục, lập tức triều trái ngược hướng bay. Người

ngoài thoát nhìn sẽ không như đi nhằm phương hướng quay đầu chạy, trên thực tế Tiêu Đông là đang dẫn quái.

Săn bắn giả có độ né tránh cao, di động mau không dễ dàng bị đánh tới, nhưng chỉ cần dừng lại vài giây sẽ cầm chắc cái chết. Hắc đảo mắt nhìn một loạt các pháp sư cùng cung thủ đều đã hoàn thành ngâm xương chú ngữ, hỏa diễm + vũ tiễn có thể nhảy mắt miếu sát hắc.

Tiêu Đông bỗng nhiên ngừng lại.

Hạ Vân Dương cũng sửng sốt, hỏi Ngũ Vô: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết a, chẳng lẽ là tạp?”

“Như thế không hay ho? Vẫn là cố ý tìm cơ hạ cấp bậc để tìm lối thoát a.”

“Thấy ngốc chưa, chúng ta như thế nhiều người đánh hắc một, hắc còn muốn cái gì lối thoát, không khinh bỉ chúng ta liền đủ rộng lượng.”

“Hắc là cao thủ, người không hiểu hắc.”

Ngũ Vô bĩu môi không cho là đúng, Hạ Vân Dương vừa dứt lời, phép thuật hỏa diễm của pháp sư được hạ xuống.

Hạ Vân Dương vội vàng tại ngữ tần lý hô to: “Từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến, lưu cho ta phát cuối.”

Hắc kêu như thế, làm tất cả đều không dám manh động, rất sợ không cẩn thận đánh chết đối phương. Tiêu Đông sau khi dừng lại bị đám quái cản loạn, huyết từ từ đi xuống, đã thế lại còn trúng pháp thuật hỏa diễm, cơ hồ cũng đã gần cạn huyết. Hắc dùng được hồi phục, nhưng huyết cũng không đủ để chịu một đao của Bất tử chiến hồn. Tiêu Đông cũng không rõ bản thân liệu có thể hay không kháng trụ lần này? Hắc ngay lập tức xoay người, bay thoát khỏi phạm vi viễn trình công kích. Đám quái hiện cũng đã bị hỏa diễm thiêu rụi.

Có chức nghiệp pháp sư cùng đi dã ngoại sát quái thường rất có lợi, bởi bọn họ có ma pháp quần công, có thể tạo thương tổn trong phạm vi lớn.

Tiêu Đông quan sát pháp sư gần nhất ngâm xương, phát hiện hắc lại sắp sử dụng quần pháp, lập tức nghĩ biện pháp thoát thân. Hắc nhìn ra khoảng cách chuẩn xác, nếu là quá xa thì sẽ dẫn đối phương đến gần, nếu quá gần thì bản thân lại khó chạy trốn. Trong nháy mắt phát sinh một đám quái hướng bên này chạy tới, tất cả pháp sư cùng cung thủ đang đứng ở địa điểm an toàn đều luống cuống chân tay.

Đội ngũ báo thù này có khuyết điểm là thiếu kinh nghiệm lẫn sự hợp tác ăn ý, hơn nữa đến đội trưởng cũng đang ở đó loạn chỉ huy. Tiêu Đông nhân thời điểm hỗn loạn, lấy ra quyển trục, đến khi Bất tử chiến hồn chạy tới đã không kịp.

Hạ Vân Dương trừng mắt nhìn hỏi Ngũ Vô: “Người đâu?”

“Chạy rồi.” Ngũ Vô nói, “Như vậy cũng có thể chạy được, ta phục rồi.”

“Vậy người vừa rồi đang làm cái gì, hắc huyết đều đã gần cạn, chỉ cần trúng một chiêu liền chết.”

“Ta bàn phím nước vào a, lại nói người không phải hạ mệnh lệnh bắt sống sao?”

“Ta lúc nào nói như thế.”

“Người nói để cho người, muốn chúng ta giúp người đề người lại, rồi mới... Ai nha.”

Hạ Vân Dương duỗi tay, đem đầu gục xuống bàn phím.

Tiêu Đông ngáp một cái, dụi dụi mắt, vừa rồi do quá chuyên chú cũng không dám chớp mắt. Sau hắc liền tựa vào ghế, điểm điều thuốc, nhìn trên màn hình là nhân vật cung tiễn thủ tìm được đường sống trong chỗ chết đang nhàn nhạ đứng ở quảng trường, giống như chưa từng có chuyện phát sinh. Lại nhìn đến thanh máu gần cạn, mới nhắc nhở hắc vừa rồi nguy hiểm như thế nào. Tiêu Đông thần người trong chớp lát, vừa định sửa sang lại ba lô, đem những thứ vừa kiếm được bán đi, bỗng có người vỗ vai hắc.

Tiêu Đông quay đầu lại, phía sau là một nam sinh xấp xỉ tuổi hấn, khuôn mặt tươi cười nói: “Đông Thần, thật là người, ta ở phía sau quan sát nửa ngày, kỹ thuật của người vẫn tốt như xưa.”

Tiêu Đông sững sốt một chút, mỉm cười đáp: “Sao lại là người.”

“Sao không thể là ta, giờ ta chuyển đến phụ cận khu này. Thật xảo, đi ra ngoài lại có thể gặp lão bằng hữu.” Lâm Tương cười hì hì nói. “Đợi lát nữa cùng nhau đi ăn cơm đi.”

“Hảo, ta mời người.”

“Ta cũng đang chờ câu nói này của người, ta không mang theo tiền.” Lâm Tương kéo ghế ngồi bên cạnh Tiêu Đông, cùng hấn nhìn màn hình nói: “Ngoạn đã bao, đẳng cấp cũng khá.”

“Người cũng ngoạn?”

“Sớm không chơi, một mình chơi không có ý nghĩa. Vừa rồi đám người này vì cái gì muốn giết người.”

“Do ta nhầm chán, đi dã ngoại giết người.” Tiêu Đông chậm rãi trả lời, nhìn thời gian tuy còn sớm nhưng khó có thể gặp bằng hữu nhiều năm không thấy mặt mũi, cuối cùng vẫn là hạ tuyến, tìm một chỗ ăn cơm.

Lâm Tương trước đây cũng hay cùng hấn ngoạn trò chơi, hai nhà cũng là sát vách, là hàng xóm quan hệ phi thường tốt. Mấy năm trước, Tiêu Đông chuyển nhà, cũng không có liên hệ, sau cũng từ từ phải nhạt, không nghĩ tới hôm nay còn có cơ hội gặp lại.

Tiêu Đông đang chuẩn bị rời trò chơi, công nhiên nhìn thấy thông báo của hệ thống: Bất Tử Chiến Hồn thỉnh cầu ngài làm hảo hữu, bởi vì người chơi hiện ở trong danh sách cừu nhân, ngài nguyện ý hay không nguyện ý?

Tiêu Đông coi xong liền ho khan vài tiếng, đem con chuột ẩn cự tuyệt.

Lúc này mặt ngữ lại nhảy ra một câu:

Bất Tử Chiến Hồn: thêm hảo hữu ta.

Sau đó hệ thống tin tức lại nhảy ra, Tiêu Đông cũng không để ý, ngay lập tức tắt đi, vẫn là nên cùng Lâm Tương đi ăn cơm.

Sau khi nghe Tiêu Đông kể qua một số chuyện trong vài năm qua, Lâm Tương nói: “Ra là vậy, sao chuyện ba người qua đời chúng ta lại không biết, người làm sao không báo ta một tiếng, ta sẽ đến hỗ trợ.”

Sau còn an ủi hấn, “Nếu số Nhân Tổng là phải chết, khổ sở một hồi cũng liền qua. Người xem nhà ta, năm trước không hiểu sao ba ta lại ra ngoài tìm bạn gái, tuổi so với chúng ta cũng không khác biệt lắm, làm cho mẹ ta ngày nào cũng nháo đòi ly hôn, phiền chết ta.”

“Ba mẹ người không phải tình cảm vẫn rất tốt sao?”

“Là rất tốt, cảm tình không tốt thì cũng không làm con hồ ly kia chướng mắt đâu, nói là liền nhìn trúng ba ta vẫn cảm tình rất tốt với lão bà.”

Tiêu Đông gấp cho hấn đồ ăn, hỏi: “Vậy giờ người đang làm cái gì?”

“Cái gì cũng chưa làm.” Lâm Tương vừa ăn vừa nói, “Trước đây ta có làm đàn nhạc, hiện tại giải tán, không việc làm.”

“Thế giờ người tính sao?”

“Chả tính gì sất, cứ chờ bọn họ giải quyết xong đã, nếu ly hôn thì còn phân tài sản, xong xuôi hẵng tính tiếp. Còn người?”

“Một công ty nhỏ hỗn loạn.”

Tiêu Đông trong lòng vẫn có cảm giác Lâm Tương là người thông minh. Từ nhỏ đến lớn, hấn làm gì so với người khác cũng tốt hơn. Không ngờ sau nhiều năm lại trở thành một tên cà lơ phất phơ, rõ ràng là cam chịu, lười cố gắng phấn đấu.

Tiêu Đông hỏi: “Nguoi trước đây không phải nói muốn ra đĩa nhạc sao?”

“Còn người trước đây không phải nói muốn làm tác gia sao?”

“Ta thuận miệng nói mà người cũng tưởng thật.”

“Ta cũng là thuận miệng nói, lời nói lúc còn là tiểu hài tử sao có thể tin được.” Lâm Tương uống một ngụm bia nói: “Ta hiện tại mỗi tuần đều mua sổ xổ, chờ ngày nào đó trúng giải lớn, một đêm phát thanh, sẽ tiếp tục làm dàn nhạc.”

Tiêu Đông chậm cốc nói: “Chúc người thành công.”

“Người nói coi nhà giàu mới nổi có cảm giác gì? Khẳng định lúc đang ngủ cũng có thể cười đi.”

“Cảm giác gì ta không biết, nhưng ta hiện tại cứ nhìn đến nhà giàu mới nổi là lên cơn đau đầu.”

“Chuyện gì vậy?”

Tiêu Đông đem chuyện phát sinh trong trò chơi nói cho Lâm Tương nghe, khiến cho Lâm Tương hân thiếu chút nữa lăn ra mà cười.

“Đông ca, loại này là cực phẩm hiếm có, coi tiền như rác, người nên hảo hảo nắm chắc. Hảo hảo cùng hân hóa thù thành bạn, hân một khi cao hứng nói không chừng liền cho người một thân trang bị cao cấp, người là người có kỹ thuật, giờ còn có thêm tài trợ, sớm cũng sẽ tạo sóng gió trong trò chơi a.”

“Người này thật sự rất phiền, mỗi ngày thượng tuyến đều quấy rối ta.”

“Hân không phải vừa mới muốn trở thành hảo hữu sao? Cứ thêm hân xong, sẽ không còn phiền toái.”

Tuy cũng biết thế, nhưng tên Bất tử chiến hồn này không chỉ đem đến phiền toái là PK, sự tồn tại của hân chính là một đại phiền toái. Hiện tại đại phiền toái này còn đem theo một đám tiểu phiền toái truy hân khắp nơi, thật phiền phức.

Sau khi chia tay, Hòa Lâm Tương lưu lại địa chỉ liên lạc, Tiêu Đông liền trở về nhà tắm rửa một chút, sau đó coi một chút bóng đá, được lão mục nhường máy tính mới lên trò chơi xem qua một chút.

Không nghĩ tới trong hộp thư nhồi nhét tin tức hệ thống, không có thỉnh cầu hảo hữu của Bất tử chiến hồn mà ngược lại là có đủ các loại xin hảo hữu từ “Sát trận công hội”, tin mời gia nhập công hội... Tiêu Đông xóa một đám, lại thấy một đám mới phát sinh.

Tiêu Đông xem xét Bất tử chiến hồn, thấy đối phương vẫn ở trên tuyến, cắn răng cho hân mật ngữ: Người có ý gì?

Đối phương ngay lập tức hồi đáp: “Không có gì, chỉ muốn thêm người làm hảo hữu, cũng muốn người gia nhập công hội, sau này cũng sẽ không truy đuổi người nữa.”

Tiêu Đông nhìn Bất tử rõ ràng là đang vui vẻ, hân không phải muốn mình đi tìm chết, hiện tại làm như đại xá thiên hạ, làm như hân đại nhân không chấp tiểu nhân. Tiêu Đông hỏi hân: “Nếu ta không gia nhập?”

Bất tử chiến hồn phát ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Không tham gia ta liền mỗi ngày phát, không cần cố ý ẩn ta xuống, bằng không ta muốn một nhóm người, mỗi ngày đều xoát bạo hòm thư của người, ta có tiền.”

6. Chương 6: Âm Hồn Bất Tán

coi chương này thực sự cảm nhận được câu: Đuổi cùng giết tận là như thế nào

mức độ bám dính phải hơn keo 502 ~ bội phục vô cùng)

Tiêu Đông thực sự bùng nổ, hân ở trò chơi không có hảo hữu, hộp thư liên hệ cũng chỉ dùng để liên lạc mua bán, mật ngữ tuy vẫn có hạn chế, nhưng hộp thư thì không, hành động của Bất tử chiến hồn thật sự ảnh

hưởng đến chuyện làm ăn của hắn. Tiêu Đông liền điện lên tổng đài trách cứ, phải mất nửa giờ mới có thể gọi được, vị tiểu thư nhận điện thoại khiêu nại phi thường thân thiết trả lời: Nếu đối phương không phải có những lời lẽ thô tục, sẽ không vi phạm điều khoản của trò chơi, chính vì thế không thể tiến hành xử phạt hay hạn chế tin tức. Sau đó vẫn là đề nghị Tiêu Đông che chắn đối phương.

“Chúc ngài tận hưởng trò chơi.”

“Tận hưởng cái rắm.” Tiêu Đông treo điện thoại, quay lại trò chơi bắt đầu xóa đồng thư tín của Bất tử chiến hồn, giờ không chỉ một mà toàn bộ công hội thay nhau ra trận. Tiêu Đông vốn đã muốn đóng kín hảo hữu, lúc này lại càng thiết lập chế độ tự động cự tuyệt. Tuy nhiên, các bưu kiện nặc danh lại liên tiếp được gửi tới, đan xen với tin tức mời từ công hội, khiến cho hắn không thể theo dõi được bất kì tin tức nào khác.

Sau một hồi không chịu nổi, Tiêu Đông vẫn là hạ tuyến, đi ngủ.

Giấc ngủ này cũng loạn thất bát tao, khiến hắn khi tỉnh lại đầu đau như búa bổ, so với thức đêm còn mệt hơn. Lúc tỉnh dậy cũng đã đến ngày Chủ nhật, lão mục mấy hôm trước đã nói sẽ cùng mấy tỉ muội đi du lịch, chỉ lưu lại tờ giấy nhắn nhủ cho Tiêu Đông.

Sau khi ăn bánh bao còn từ bữa sáng thay cho bữa trưa, Tiêu Đông lê dép trở về phòng, suy nghĩ nửa ngày vẫn là thượng tuyến, mở máy tính.

Tiến vào trò chơi, hộp thư sớm chật ních, biểu hiện trạng thái không thể tiếp nhận thêm. Bất tử chiến hồn quả nhiên nói được làm được, tận hết sức lực theo hắn quấy rối, hơn nữa rất nhiều tin tức gây rối còn nguy trang thành: “Tuân giới” “Thương lượng giá” “Có thể hay không tiện nghi điểm”... linh tinh đủ loại tiêu đề, nội dung nghìn bài như một là: “Hoan nghênh gia nhập sát trận công hội”. Đối phương rõ ràng đã dò được sạp hàng của hắn, khiến cho hắn không biết tìn nào là tin buôn bán thật, tìn nào không, đành mở từng cái ra xem.

Suốt một buổi, chuyện gì cũng không thể làm. Tiêu Đông phát hỏa, mật cho Bất tử chiến hồn: “Người rốt cuộc muốn làm gì? Có phiền hay không?”

Bất tử chiến hồn cũng nhanh chóng trở về một cái: “Không có phiền hay không, ta có rất nhiều ưu điểm và cũng không sợ phiền.”

“Người còn có ưu điểm.”

“Ta ưu điểm rất nhiều, tỷ như có tiền.”

“Có tiền rất giỏi sao?”

“Không a, ta là nói của ưu điểm cá nhân ta. Hy vọng người có thể lý giải, ta không phải muốn làm gì, ta là cầu người tài, muốn thu cao thủ đến công hội của chúng ta.”

“Ta không nghĩ gia nhập công hội.”

“Đến công hội ta lập tức cho người một bộ toàn tử thành phẩm sẵn bán giả trang bị. Thế nào, có phải hay không bị ta cảm động?”

“Lăn.”

Tiêu Đông ẩn đi các kênh, mắt không thấy tâm không phiền, tiếp theo liền chạy tới sở bán đấu giá đem toàn bộ vật phẩm ném vào kho hàng, đóng kín hết thảy các nơi phát ra tin tức xong, chuyên tâm hạ bản sao.

Hạ Vân Dương liên tiếp phát mấy cái mật ngữ đều không thấy phản ứng, gửi thư tín lại được thông báo là: Đối phương cự tuyệt tiếp thu. Đối mấy cái hào khác, kết quả cũng là giống nhau. Hạ Vân Dương quay đầu đối Ngũ Vô nói: “Cao thủ bế quan tu luyện.”

“Là người đồn người ta đến đường cùng.”

“Ta dù sao cũng có thể tính lợi dụ, không tính là cưỡng bức.”

“Người làm gì hắn?”

“Ta nói cho hắn một bộ thành phẩm tử trang.”

“Hắn phản ứng sao?”

“Hắn kêu ta lẩn.”

Ngũ Vô cười nhạo nói: “Thấy chưa, thế này mới gọi là cao thủ. Đừng tưởng cứ có tiền thì ai cũng có thể thu phục, cao thủ đều là “Phú quý bất năng ***, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất địch.” (tạm hiểu: cao thủ thực sự là người không bị tiền bạc cám dỗ, dù nghèo cũng không chịu khuất phục)

“Vậy người cũng không bị cám dỗ?”

“Ta làm công cho người đã bao năm, người nói ta có hay không? Người nếu muốn cho ta một thân tử trang, kêu ta làm gì cũng được.”

“Cho nên người không thể là cao thủ.” Hạ Vân Dương khinh thường nói, chán chết trong trò chơi đổi tới đổi lui, bỗng nhiên lại tự nhủ nói, “Tưởng có biện pháp kéo người tài đến.”

Ngũ Vô lắc đầu: “Người làm gì nhất định muốn kéo hắn tiến vào, cao thủ thích độc lai độc vãng, không cần cố ép buộc hắn.”

“Người này rất thú vị. Ta mặc kệ người khác thế nào, bản thân ta là muốn hắn, nhìn thấy nhân tài phải mượn sức, không thể dễ dàng phóng tay. Huống chi hắn không chỉ có kỹ thuật, lại còn không dễ dàng bị cám dỗ, thực sự rất khó có được.”

“Phải phải, trình tiết liệt nữ nha. Ta có thể lý giải.” Ngũ Vô đóng máy tính nói, “Ta đi về trước, hôm nay sinh nhật lão ba ta, sớm về nhà bồi hắn uống chén tiểu và ăn một bữa cơm.”

“Người sao không nói sớm, ta cũng không chủ nhật liền gọi người lại đây. Bá phụ sinh nhật muốn thứ gì...” Hạ Vân Dương bắt hạ tóc nói, “... Muốn đưa hạ lễ, ta và người cùng đi đi.”

“Đi có thể, đừng loạn tặng đồ. Năm trước đưa bộ xe, đem ba mẹ ta sợ tới mức đều không biết làm sao cho tốt. Người liền đi ăn một bữa cơm đi.”

“Kia cũng được, ta cho người thêm tiền lương vào tháng sau.”

Sau mấy giờ hạ phụ bản, Tiêu Đông thấy danh sách cừu nhân – Bất tử chiến hồn đã hạ tiến, đối với hắn đây thật là một tin tốt, cuối cùng cũng có thể ra khỏi thành.

Tiêu Đông chơi đùa cũng không ít trò nhưng đây vẫn là lần đầu bị một người làm cho tức chết, hại hắn không dám ra khỏi thành.

Tiêu Đông liền trở lại với công việc cũ, tìm giết hồng danh kiếm tiền. Sau cũng giết được hai con mồi nhỏ nhưng không thu hoạch được gì nhiều. Tiêu Đông không khỏi có chút nản lòng, thật vất vả đuổi theo một pháp sư có thực lực, cũng bởi vì quên mở ra âm thanh, không nghe được ngâm xướng chú ngữ, suýt chút nữa bị phản sát.

Mọi chuyện đều không thuận ý, Tiêu Đông nhàm chán tại dã ngoại đánh quái, thắng được một cấp xong liền dùng quyền trục hồi thành. Lão mục phải một tuần sau mới trở về, Tiêu Đông đành phải dựa vào mì ăn liền để sống.

Bên này đáng thương hề hề úp mì, bên kia Hạ Vân Dương tại nhà của Ngũ Vô, trên bàn cơm chuyện trò vui vẻ đến bất diệt nhạc hồ. Hạ Vân Dương và Ngũ Vô cùng trường nhiều năm, lúc không có tiền thường xuyên tới nơi này ăn ké cơm, hắn cùng cha mẹ Ngũ Vô quan hệ rất tốt, nói chuyện đến cũng đặc biệt thân cận. Nghe Hạ Vân Dương khoe con trai rất có khả năng, hai vị tự nhiên cao hứng, trên bàn cơm một mảnh tiếng hoan hô tiểu ngữ. Hạ Vân Dương ở trước mặt trưởng bối khiêm tốn hơn rất nhiều, không dám miệng đây “Có tiền”, biểu hiện rất lễ phép.

“Người sau này đừng nữa đến đây a.” Sau khi ăn xong, Ngũ Vô lúc tiễn Hạ Vân Dương ra khỏi cửa buồn bực nói.

“Có ý gì?”

“Người vừa đến bọn họ liền lấy người ra so sánh với ta, đến một lần mẹ ta có thể nói suốt nửa tháng.”

“Biết, sau này ta nửa tháng nhất định đến một lần.”

Ngũ Vô thở dài nói: “Ta cuối cùng lý giải tại sao cao thủ thống khổ, dù là ai gặp gỡ người ai không có kết cục hay ho.”

Hạ Vân Dương cười, phát phát tay đi.

Suốt một tuần sau đó, Tiêu Đông ban ngày ở cty ăn cơm, buổi tối lười biếng úp mì tôm chống đỡ. Lão mù dù đã gọi điện dặn dò phải ra ngoài ăn, hần miệng đáp ứng, sau khi treo điện thoại lại tiếp tục úp mì.

Trò chơi vẫn như cũ, Tiêu Đông cứ lén lút mở xem 1 số tin là ngay lập tức có tin tức khác nhảy vào. Đối với những người kiên trì bền bỉ, Tiêu Đông trừ bỏ bội phục, còn lại cũng là tâm lý muốn chửi đổng.

Thời điểm Bất tử chiến hồn thượng tuyến với hần cũng sát nhau đến 99%, thật là trốn không thoát. Có khi Tiêu Đông thức rất muộn để login, không biết bị ai hồi báo, Bất tử chiến hồn ngay hôm sau cũng gia nhập đội ngũ thức đêm.

“Không có chỗ để trốn.” – Đây là suy nghĩ duy nhất của Tiêu Đông.

Điều khiến hần phát điên hơn là trang bị dự trữ tại kho hàng càng ngày càng giảm giá trị, vốn mỗi bộ có thể thu về mấy ngàn kim tệ, nhưng giờ rớt giá không nổi một nửa. Rút cục hần trốn không nổi ma quỷ của Bất tử chiến hồn, tại bãi đất trống bên cạnh sạp hàng của hần có một quầy hàng tên gọi “So bên cạnh tiện nghi”. Quả thật tất cả đồ so với hần đều tốt hơn, giá cả cũng chỉ $= 1/3$, bán như thế chẳng những không kiếm được tiền mà còn phải bù tiền, và chủ quán không còn ai xa lạ chính là Bất tử chiến hồn.

Tiêu Đông trừ bỏ cười khổ, thật sự không biết nên dùng cái biểu tình gì.

Hần mặt Bất tử chiến hồn: “Không cần làm loạn ta nữa được không?”

Bất tử chiến hồn nhanh như chớp hồi đáp: “Ta bày quán a, cùng người có cái gì quan hệ?”

“Người bán như thế không phải cố tình quấy rầy ta sao?”

“Ta kho hàng sắp đầy, bán phá giá giải phóng đồ, liên can gì đến người.”

“Vậy người có thể hay không ngồi xa một chút, đừng ngồi bên cạnh ta.”

“Ta có tiền, ta thích đâu liền ngồi đó.”

“Tính ta giết lầm người, ta đem toàn bộ tiền hoàn trả cho người là được.”

“Ta có tiền, không cần người đưa.”

“Vậy người nói làm sao giải quyết?”

“Vào công hội của ta.”

“Người cả ngày như vậy có mệt hay không.”

“Không mệt.”

“Có tiền đi tìm người khác không được sao.”

“Dù sao ta chính là có tiền, người quản được sao?”

“Có mấy cái tiền dơ bẩn có gì giỏi.”

“Ta có tiền, ta có tiền, ta có tiền, ta có tiền, ta có tiền, ta chính là có tiền!”

“Mẹ kiếp, người rốt cuộc có bao nhiêu tiền.” Tiêu Đông đem bàn phím đều đánh loạn.

“Rất nhiều tiền.”

Bất tử chiến hồn đánh biểu tình mỉm cười, Tiêu Đông triệt để không còn gì để nói.

7. Chương 7: Mĩ Lệ Nhân Sinh

Tức giận thu dọn quầy hàng, Tiêu Đông đem tất cả ném vào trong kho.

Hắn vừa rời khỏi, Bất tử chiến hồn cũng đứng lên, tuyên bố chính là cố ý đối nghịch với hắn. Đối với một người lì lợm, da mặt dày, cứng mềm đều không được, thật không có biện pháp đối phó.

Tiêu Đông thiếu chút nữa là san hào, đến cuối vẫn là tiếc hơn nửa năm tâm huyết, cắn răng kiên trì tiếp tục cùng Bất tử chiến hồn long tranh hổ đấu.

...

Hôm nay thật hiếm thấy Bất tử chiến hồn không có lên tuyến, Tiêu Đông có chút thời gian ra ngoài thành đi hít thở không khí. Một đường đi tới phụ cận khu khai thác mỏ, tính toán hướng tới phía sau núi luyện kĩ năng, lại phát hiện có người đi theo hắn.

Tiêu Đông bị người theo dõi cũng là chuyện cơm bữa, một chút cũng không đáng ngạc nhiên, hướng chỉ gần đây nhất “Sát trận công hội” cũng đổi chiến thuật biến hắn thành mục tiêu cần theo dõi. Hắn với mấy chuyện này đã hình thành thói quen không thấy không nghe. Còn có kẻ dần dần lớn gan, quang minh chính đại vừa đi cùng vừa nói chuyện với hắn.

Nhưng hôm nay này người theo dõi có chút đặc biệt, là nữ hào.

Công hội của Bất Tử Chiến Hồn thuần một sắc nam hào, Tiêu Đông cũng quả thật chưa thấy qua trên đầu đỉnh nữ nhân nào có chữ “Sát trận”. Một bên tiếp tục đi về phía trước, một bên Tiêu Đông đem con chuột chuyển qua xem xét thông tin đối phương.

Mĩ Lệ Nhân Sinh, 67 cấp, Tinh Linh tể ti, hiển nhiên là tiểu hào.

Xem xong Tiêu Đông dừng lại trực tiếp hỏi nàng: “Người theo ta làm gì?”

Mĩ Lệ Nhân Sinh cũng ngừng lại, nhưng là không có lập tức trả lời, mà là dùng điều tra chi nhãn xem xét trang bị Tiêu Đông. Qua một hồi lâu, trên đầu nữ tể ti mới nháy ra một khuôn mặt tươi cười, đối Tiêu Đông nói: “Đông ca, là ta, Lâm Tương.”

Tiêu Đông kinh ngạc nói: “Người làm sao lại thành như vậy.”

Thêm hảo hữu, lại cho hắn lời mời tổ đội, sau khi Lâm Tương gia nhập đội ngũ, Tiêu Đông hỏi: “Đây là hào của người?”

“Ân, lần trước nhìn người ngoạn, sau khi cũng luyện một cái.”

“Sao lại luyện nữ hào?”

“Không phải dễ nhìn hơn sao?” Lâm Tương thao túng Mĩ Lệ Nhân Sinh dạo một vòng, ông ọ tạo dáng nói, “Ta đặc biệt chọn cái này, nhìn xem, muội tử ngực bự, đi lại cũng thuận tiện hơn.”

“Đùa giỡn cái gì, người là lưu manh sao.” Tiêu Đông nói.

“Muội tử xinh đẹp dễ tổ đội hơn, lúc trước ta luyện một cái nam hào, vừa ra khỏi thành liền bị giết, cũng không có người chịu tổ đội.” Mĩ Lệ Nhân Sinh ủy khuất nói, “Đông ca, người mang ta a.”

“Được rồi, dù sao ta cũng không có việc gì làm.”

Tiêu Đông mang hắn hướng tới khu luyện công đi, tìm địa điểm quái không quá nhiều, tương đối an toàn để dừng chân. Lâm Tương không cần động cũng không cần giúp Tiêu Đông gia huyết, chỉ cần tự bảo vệ chính mình là được. Giết trong chớp lát, hắn ngồi có điểm nhàm chán, hỏi Tiêu Đông: “Cái kẻ có tiền còn có tới phiền người hay không?”

“Đừng nói nữa.” Tiêu Đông ném cạm bẫy, đánh chữ nói, “Hắn hiện tại là không tại tuyến, vừa lên đến cam đoan không quá 3p liền tìm đến ta.”

“Như thế thật lợi hại, loại này sức mạnh không có dùng trên người nữ nhân thực quá lãng phí.”

“Nhà giàu mới nổi còn ngoan cái gì ngây thơ truy nữ nhân? Dem bắt động sản, chứng tờ chi phiếu treo trên cổ, tự nhiên liền có người đèn tận cửa, còn phải mất công hấn đi truy sao?”

“Người nói ta dùng hào này đi câu dẫn hấn, hấn có hay không mắc câu?”

Tiêu Đông tại hấn bên cạnh ngồi xuống nghỉ ngơi trong chốc lát nói: “Ta cảnh cáo người, trăm ngàn đừng đi nháo hấn, đến thời điểm ăn không hết đâu.”

“Ta sợ cái gì, chân trần không sợ xuyên hài, hấn có thể đem ta thế nào?”

“Dù sao người đừng đem phiền toái đến cho ta, luyện thì ở lại, không luyện mau rút.”

“Luyện... luyện a, ta đi xem xem phím một lát, luyện 1 giờ liền tới đây trở về thành, cảm ơn người trước, Đông Thần ca ca.” Lâm Tương nói xong nhân vật liền đứng im không có phản ứng.

Tiêu Đông một mình đánh, còn phải chú ý đến an toàn của Mĩ Lệ Nhân Sinh. Luyện cấp tuy rằng nhàm chán, nhưng so với ở trong thành ra không được thì vẫn tốt hơn, sau 1h Lâm Tương cũng không thấy trở về, Tiêu Đông đành phải tiếp tục đánh.

Bất Tử Chiến Hồn thượng tuyến

Hạ Vân Dương mỗi ngày thượng tuyến, chuyện đầu tiên chính là ở kênh công hội nghe báo cáo tình hình Tiêu Đông.

Báo cáo 1: Cao thủ ra khỏi thành.

Báo cáo 2: Cao thủ đang mang muội tử ngược bị luyện cấp, đã được 1h 37p 56s.

Hạ Vân Dương không nghĩ tới vị tuyệt đỉnh cao thủ này còn có thú vui nhàn hạ thoải mái như vậy. Hấn vốn là muốn ép Tiêu Đông không tiến công hội liền ngoan không nổi, không thể tưởng được đối phương lại đối ngoan pháp, không giết hồng danh bạo trang bị, chuyển sang nói chuyện yêu đương.

“Không được, ta muốn đi xem.” Hạ Vân Dương tại công hội kênh ra lệnh một tiếng, trừ bỏ vài người đang xoát bản sao không ra được, còn lại toàn bộ tuyến thành viên đều xuất phóng.

Tiêu Đông lúc phát hiện Bất Tử Chiến Hồn thượng tuyến liền biết đại sự không ổn, rất muốn hỏi thành nhưng còn vướng Lâm Tương ngu ngốc không động tĩnh, lại không thể mặc kệ đối phương, chỉ có thể một bên mắng hấn một bên chống đỡ.

Đúng 3p sau, sơn đạo liền xuất hiện một nhóm người.

Bất Tử Chiến Hồn nháy mắt đem đỉnh núi chiếm giữ. Người bên ngoài còn nghĩ là tranh đoạt địa bàn, đều không nghĩ tới gây sự mà đào tẩu, còn lại 1 số ít lưu ở phía xa xa chờ xem náo nhiệt.

“Sớm a.” Bất Tử Chiến Hồn dẫn đầu chào hỏi.

Tiêu Đông tức giận, còn sớm cái gì, đều sắp đến giờ cơm chiều.

“Bồi mỹ nữ luyện cấp a.”

“Quan hệ gì người?”

“Người hiện tại huyết mẫn sao?”

“Chính mình sao không xem.”

“Gia gia mẫn khiến ta muốn chặt bỏ, ta muốn biết mấy đao có thể chém chết người?”

“Người có bệnh a.”

Bất tử chiến hồn ha ha cười, mang theo cự kiếm đuổi theo Tiêu Đông. Tiêu Đông lập tức cũng chạy ngay, cung tiễn thủ tốc độ mau, chiến sĩ tự nhiên đuổi không kịp. Tiêu Đông vốn lo lắng những người khác sẽ tranh thủ cùng lên, nhưng lần này cứ nhiên không có người động.

Tiêu Đông chạy trong chốc lát, lại nhìn Bất Tử Chiến Hồn lại đột nhiên quay đầu tới bên Mĩ Lệ Nhân Sinh.

“Người còn chạy loạn, ta trăm vạn gái người.”

Thế nhưng Mĩ Lệ Nhân Sinh trên đầu toát rabiểu tình khóc rống lưu nước mắt kêu: “Đừng giết ta, ta còn nhỏ.”

Nữ hào tinh linh khêu gợi cứ thế nhảy dựng, bộ ngực theo một trận đung đưa. Tiêu Đông thật không thể không bội phục Lâm Tương.

Bất Tử Chiến Hồn lập tức khôi phục hình thức hòa bình, nói: “Ta là hù dọa... hù dọa hần, sẽ không thực sự giết người.” Nói xong còn chính khí nghiêm nghị bổ sung một câu: “Ta chưa bao giờ giết người lung tung.”

Tiêu Đông tại máy tính hừ một tiếng, thật muốn hỏi hỏi hần mới 60 cấp đã một thân hồng danh là do đâu. Tiêu Đông vốn đang ở trạng thái chiến đấu, giờ liền thu cung đứng cạnh coi Bất Tử Chiến Hồn biến hòa thành cái dạng gì.

Không thể ngờ hai bên lại nói chuyện rất hòa hợp, Lâm Tương cũng xuất hết tất cả các chiêu thức có thể, ngụy trang thành một muội tử khả ái đáng yêu.

Tiêu Đông đợi trong chốc lát, lạnh như băng nói câu: “Các người chậm rãi trò chuyện, ta hạ.” Cũng không chờ người khác chào hỏi, trực tiếp tại dã ngoại hạ tuyến.

...

Sau khi thượng tuyến lại thấy Mĩ Lệ Nhân Sinh phát đến thư tín: Ta đã gia nhập sát trận công hội.

Tiêu Đông không khách khí mắng hần: “Người lâm trận phản bội, hần cho người cái gì tốt rồi?”

“Làm gì có.” Lâm Tương nói, “Ta đây là đến nằm vùng cho người a, bắt quá sau khi tiến hội, bất tử đại ca liền cho ta một bộ trang bị.”

“Người còn dám nói không có phản bội!”

“Đồng ca, không bằng người cũng đến đây đi. Hoàng Quân kêu ta nói với người, chỉ cần người bỏ gian tà theo chính nghĩa, tuyệt không bạc đãi người, trang bị gì cũng có có.”

“Cầu phản đồ, tử Hán gian.” Tiêu Đông mắng hai câu, bị phản đi xoát bản sao.

Bởi vì Bất Tử Chiến Hồn cường đại gây rối, Tiêu Đông không có cách nào khác ra khỏi thành luyện cấp, đẳng cấp vẫn trì trệ không tiến. Mà Lâm Tương sau khi gia nhập công hội lại như cá gặp nước, ở giữa một đám nam hào, hỗn đắc vui vẻ thủy khởi, nửa tháng liền trèo lên 100 cấp, trang bị cũng biến chuyển từng ngày.

“Quá sung sướng.” Lâm Tương kêu Tiêu Đông đi ra ăn cơm thời điểm nói, “Trách không được như vậy nhiều nam thích luyện nhân yêu hào, chính là bớt sức, cái gì đều không dùng bần tâm, cầu cái gì có cái đó.”

“Người nếu bị vạch trần đừng nói người quen biết ta.”

“Chỉ là trò chơi thôi mà, có thể ra chuyện gì?” Lâm Tương cho hần ly bia nói, “Ta mấy ngày nay nằm vùng có hiệu quả rõ ràng, cho người vài tin tức.”

“Tật xấu.”

“Tên nhà giàu mới nổi thật có tiền, hơn nữa Bất Tử Chiến Hồn là do hần mua. Hần nói, vừa mua không bao lâu, lần đầu tiên ra khỏi thành, chân còn không có đứng vững liền bị người giết, một thân hồng danh kia là lúc mua đã có.”

“Người tin?” Tiêu Đông cười lạnh, “Hần có tiền như thế, mua một hào cấp 61 rác rưởi sao?”

“Là do hần thích cái tên này, thời điểm đăng kí đã có người dùng, liền hỏi người nọ mua.” Lâm Tương nói, “Hơn nữa, khu các người trước đây có phải hay không có một pháp sư nổi danh, tên gọi Bất Bại Chiến Thân?”

“Có điểm ấn tượng.” Tiêu Đông nói, “Cũng là kẻ có tiền, mỗi ngày làm trang bị, nhưng hiện tại hình như không còn chơi.”

“Đó là hào cũ của hần.” Lâm Tương nói, “Cũng là do pháp sư huyết mỏng, hần tốn nhiều tiền như thế vẫn bị chết rất nhiều lần, đã kích quá nặng nên đổi sang mua chiến sĩ hào.”

“Rồi sao nữa?”

“Cái gì rồi sao?”

“Người nghe xong, cuối cùng kết luận thế nào?”

“Ý của ta là hần cũng không phải người xấu, chỉ là kỹ thuật kém cỏi, lại thích phô bày giàu sang. Không bằng người tới công hội chúng ta đi, tất cả cùng nhau ngoạ.”

“Mau như thế đã trở thành công hội chúng ta, người làm phản triệt để a.” Tiêu Đông nói, “Ta nhận thức người cũng không phải một ngày hai ngày, sao lại không phát hiện người còn có tiềm chất Hần gian, lại tới đây thay hần thuyết pháp a.”

Lâm Tương hắc hắc cười nói: “Hần mỗi ngày ồn ào muốn ta gọi người tiến công hội, ta có phiền hay không.”

“Chính người tự chuốc lấy, không liên can ta.”

“Ngoạ trò chơi thôi cố chấp làm gì? Cũng không phải kêu người bán nước.”

“Cái này gọi là bỏ qua chuyện nhỏ làm đại sự, người có dám chắc mình sẽ chịu đựng được bao lâu.”

“Ta nghĩ cũng không được lâu đâu. Đông ca người suy xét lại xem, gia nhập công hội, trước tiên cũng không bị người tới phiền nhiễu. Hơn nữa người mỗi ngày chỉ xoát vài ba tiểu quái, phụ bản... thật lãng phí thân thủ a.”

Nghe Lâm Tương lải nhải du thuyết, Tiêu Đông có chút dao động. Dù sao hần cùng Bất Tử Chiến Hồn cũng không có cái gì thâm cừ đại hận, nếu thật sự nhập công hội cũng là chặt đứt đối phương lãng nhãng bám theo, thật đúng là mở ra con đường sống.

Lâm Tương liền nói tiếp: “Bất tử đại ca còn nói, ai khiến người tiến công hội liền có thưởng, dù sao người sớm muộn cũng tham gia, thưởng cho cho người khác không bằng cho ta.”

Tiêu Đông giận dữ: “Lại là tiền, hần là đang mua gia súc sao!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-tran>